

העולם הזה



כג'איון:
המאבק
על היופי

המחיר
100
פרוטה

מס. 711 / שנה 14 / יי סיון תשי"א / 14.651

השבועון המצויד
ל אינפורמציה

צלם ראשי: מקסים סלומון
עורך הסגנון: דב איתן
חברי המערכת:
מיכאל אלמו, יחיאל בשן, ניצה גבי, גורית לביא, רפאל סלע, איתמר עילם, יעקב צילי.
סופרי חוץ:
הווארד נורדון, מונטי נייקובס, דנה דינרי, אהרן דומניץ, סלים מנצור.

השבועון הסוציאליסטי

המערכת והמנהלה:
רח' לילינבלום 12, תל-אביב
ת.ד. 136, טל. (נימני) 68785

מו"ל: העולם הזה בע"מ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ; הפצה: פלם בע"מ.

2/12

מכתבים

משטר פירון?

אם אתם משוכנעים באמת, שהמשמלה משי-תמשת בקצבו הנור כדו להנביל את חופש הדיבור והכספי שלכם בעתון, הריני מיעץ לכם שתמנו בתלונה רשמית נגד המשמלה לועדה למען חופש הדיבור שליר ארגון האז"מ מות המאחדות. דבר זה נעשה לא מזמן בקשר לפעולות הדכוי של חיאל פירון נגד העתון הארנטיני לה פרנסה. כוכור ניסה גם פירון להזיק לעתון ע"י קצוב הניר. חופש הכספי ובעיקר חופש העתונות הוא חלק מאני רת האומות המאחדות. שישאל הכספיה במנו לקיים.

מ. שלף, 19

בהעולם הזה (708) קראתי כי רוצים לקצו 70-80 אחוז לשבועונים, והרי דוגמה לרי-מוקרטיה של ממשלת ספאי: היא הוציאה חוקרת העמלה לבחירות על גיר משוכח ב-40 עמודים ומחלקים את זה בחינם לכל הקנה את העתון הצרפתי.

אהרון ק, טבריה

זה ענין של השקפה: בעיני פוליסר קאים מסוימים חשובה, אולי, תעמולה מפלגתית יותר מאשר אינפורמציה או ביטויי.

שער לעזיה או מחנה הסגר?

למרות שאהם בודאי תפגעו מה, עלי לציין אחרי קריאת המאמר על שער העליה (העולם הזה 708) כי הנכם העתון הציוני היחיד ששרד בארץ.

חנה דוידסון, ירושלים

הנכם מודים בעצמכם שאהו גדול מבין העולים או העולות ננו במחלות ונעור אי-ל-ל. וכי אין צורך לבדורם? כשאני הנעת לארץ ב-1984 הוכנסו כולנו לקרנטינה במספר חופה אשר גם שם לא היו תנאים אידיאליים, אך ורק כדי לבדור אנשים חו-לים. האם אין זה נכון וצודק?

יעקב שטרן, קרית-תיים

הציליים יוצרים את המוסיקה. העולם הזה מסכים לקרנטינה, אינו מסכים לחו-מות הגטו.

מסגרת ריקה

כאב שכול המוניע עד כמה שכחו אבות העיר הזאת את הכנים שנפלו אני מרשה לעצי מי לפנות אליכם בהצעה הבאה: לצלם את מצבות הכוכים שהוקמו ברחבי הארץ ומולם להעמיד מסגרת ריקה, שתראה את, "מצבת הכוכים" שתל אביב, העיר הגדולה ביותר, הקימה לבניה שנפלו.

מ. הירש, תל-אביב
העולם הזה מסכים עם הקורא הירש, שהדבר הוא חרפה לעיר, מוכן ליוזם, בשותף עם ההורים השכולים, פעולה צבורית לחיסולה.

חידון הבזשים

דוגמה נאה של השפעה חינוכית: מעתה יצטרפו הפושעים לעין רק בהעולם הזה, כדי לדעת כיצד להיזהר במעשיהם.

דבורה רנקין, חיפה
מן הראוי שהקורא רנקין תתנאה יר-תר בפושעי ישראל — גם בלי עזרת העולם הזה לא היה להם מה להתבייש בפני הפושעים של כל אומה אחרת.



בגון — נשואין

בהעולם הזה (708) אתם מגלים שישנה הבדל צעירים הוראת להכרות בין זוגות בודדים. אולי הם רואנים גם למבוגרים בוד-דים שאינם יכולים למצוא בעצמם בני זוג? אם כן, מרסמו את כתובתם, כי המתחיל במצוה אומרים לו נמור.

ר. ע., בישן, תל-אביב

העולם הזה מסכים שהעקרון רצוי, אך אינו מוכן ליהפך משדר לשידוכים.

תצלומי חובבים

שמה אני שסוף סוף מצא עתונכם מקום לאותם הצלמים החובבים אשר כמוני בוראי כבר וכוז מוזן לפניה משלחם כעתונכם ברכתי להכבית.

ג. סיק, תל-אביב

במו עיני

בין הפועלים, החופרים את היסודות לבניי האומה בירוש-לים, הולך תימני משועמם. "לא נותנים עבודה?!" התלונן לפני הפועלים האחרים.

לבסוף, שמע לעצת חברו, בא אל מנהל העבודה ואמר: "שמע, מדוע לא נותנים לא את?"

"מה? איכפת לך?!" הרגיעו מנהל העבודה.

"אתה אינך צוין לעבוד, את אינ-בין את."

"השיב התימני, אבל אם אין בידי את, אז אין לי על מה לה-שען, כמו הפועלים האחרים."

הקורא יוסף שטרן, בלפור 37, תל-אביב, זוכה בפרס של 1 ל"ל (להשען עליה).

ספורט כספירט

דבר אחד אולי אובל לדעת מכס: מתי ישימו את קול ישראל בבקבוק של ספירט? הם באמת כבר, "מנינים", המאיינים להעביר המשחק נדדיתמכבי ובינו הכל.

אברהם וידה, תל-אביב

כשימצאי המאיינים בבקבוק די גדול.

הנשף והלד

האם מקרה הוא כי באמצע, "דרכי חיים" המחיל בעמוד 6 ומסתחים בעמוד 10, נכנס (העולם הזה 708) נשף הסטודנטים (עמודים 8-10)? על כל פנים היתה לי הרגשה מוזרה כאשר אהר קוראי על הלד הפרא, אשר חי בצורה כפי שתארתם, מחוסר תצפיה, נתקלתי בנשף עצום, מקום בו הכסף זורם בשטף.

מרדכי מנולה, חיפה

מן הראוי שיהיה לו קלודר מנולה אמן רב יותר בעורכי עתונות.

ישראל מוד ציון

בהעולם הזה (708) מסופר על חבורה שנת-כנסה סביב מקלט הרריו, שהשמיע את, "קול ישראל לנולה". לידעתכם — השם הנכון הוא: "קול ציון לנולה".

אליעזר ארגוב, הנחלת "קול ציון לנולה"

יסלח הקורא ארגוב וסופרתנו פא-רים: היא כתבה את רשימתה אחרי יוז-מיינע של חג פאריסאי (משקאות על חש-בון הקונסוליה הישראלית).

גם מנשה היה שם

לא רק מנשה, יוסקה, דרי ואיתן התפלחו לאצטדיון ברמת גן, (העולם הזה 708) אלא גם אני. נא להקטין את המספר מ-69.995 שנק-נמו בתשלום ל-69.995.

ח. ל., תל-אביב

אם יכתבו גם שאר 69.995 לא יספיק הניר.

אני מצטערת מאד שקבלתם ממכתבי (העו-לם הזה 708) שאילוי אני בת 100 שנה. בסך הכל גילי הוא 17 וחצי. ובכלל אתם כותבים גם, "אנחנו" היינו פעם צעירים, אם אתם חושבים את עצמכם למבוגרים גוללים, אתם טועים!!!

רות משאט, ת א

תודה.

עויר לבית"ר

בראותי בשבת שעברה (5 ימים לפני הוצעת הנילון הנ"ל) את גלוי הדעת של בית"ר ואחרי כן תגובות שונות ברוב העתונות, חשבתי מיד: לנילון העולם הזה הקרוב יבחר לי בצורה אובייקטיבית את המתרחש.

מה רבה היתה אובייקטיבית כשלא מצאתי בעתון אפילו מילה אחת על פרשה מחסירה זו!

יוסף דומנקביץ, רמת-גן

אם יעיין הקורא דומנקביץ בהעולם הזה (710) ימצא כי עורך הספורט בחל בענין לא פחות ממנו.

חירות של חרוב

הפעם נפלח את מכס: בהעולם הזה (708), במדור במדינה, כתבתם: אין ספק שהחקות החירות הן אחת התחזקות הדרוסניות ביותר בעולם, המעמידות בצל, מבחינה תיאורטית, גם את התחזקות, שהיו קיימות ברוב הארצות הפשיסטיות.

י.חק פדרו, תל-אביב

המגיה מצטיין, כנראה, בחוש הומור.

ה ש ע ר

הרקולס הגיבור, המקשם בשיש לבן את מכון שמשון, קסם זה מזמן לרבי-טוראית רחל ליברנט, בת ה-19, העמלה פעמיים בשבוע ומוזיעה במאבקה הפרטי על היופי (ראה עמודים 7-9).

כשרואים אותה מרימה משקלות, אפשר לשאול: לשם מה היא עמלה? הרי מבנה גופה אינו רע כל כך? אלא שרחל סבורה אחרת: היא מחפשת את השלמות, מקוה להשיג אותה ע"י אימון שיטתי.

רחל, המשרתת זה 14 חודש בשורות צה"ל, היא בוגרת בית-ספר למסחר. בשעות היום היא, "מריצת" התעמלות לבנות ח"ן במחנה אמונים. הערצתה את היופי הגופני פיתחה בה את השאיפה להיות ברבות הימים לציירת מודלים. אלא שבינתיים היא מנסה להגשים את אידיאליהיות שלה בגופה שלה.



2/12

מצרים

מן הכלא תצא תורה

"איחוד לאומי יבוא רק לאחר שיהפכו את כל הארץ לכלא אחד גדול". זוהי דעתו של אסיר פוליטי שריצה שש שנים בבתי הסוהר של מצרים. מאחורי הסריגים, הוא מגלה, נעלמים כל ההבדלים בידיאולוגיה. צעירים וצעירות שנשלחו לבתי סוהר באשמות פוליטיות שונות ביותר, מצאו מכנה משותף והקימו ח' זית מאוחדת למלחמה נגד השלטון אשר שלל מהם את חרותם בשל דעותיהם הפוליטיות.

היום שוררים במרחב זרמים אידיאולוגיים רבים, אשר קיומם מנוגד לחוק. מגמתם אחידה — להפוך את המשטר הקיים, שיטותיהם להשגת מטרה זו שונות, משתרעות מן השמאל הקומוניסטי הקיצוני עד הימין הדתי הקנאי. לא עובר יום, כמעט, מבלי שחבר אחת התנועות הללו ייעצר ע"י המשטרה הפוליטית. משפטיהם נערכים במהירות רבה, מבלי שתהיה להם אפשרות להגנה אמיתית. מספיק שהתובע הכללי יאשים אותם בנסיון להפוך את המשטר בכוח או במזימה נגד החוקה, כדי שייחרץ גורלם. במשך כמה שבועות מתנוססים שמותיהם בכותרות העיתונים, מדברים עליהם באסיפות פומביות. אך תוך זמן קצר הם נשכחים, נעלמים בתוך דממת הכלא.

אולם פעילותם לא נפסקת מאחורי הסריגים. עצורים אלה שייכים בדרך כלל לאינטליגנציה וחלק גדול מהם מורכב ממסודנים של האוניברסיטות. בהעדר אפשרות של פעילות פוליטית בבית הסוהר, התרכזו בלימודים, כאמצעי נגד היזיון לשם שמירה על כושרם עד ש יבוא יום שחרורם.

הדבר נתגלה כאשר, לפני שנה, הגיש מחמוד כאמל, סטודנט למשפטים, אחד הנאשמים ברצח ראש הממשלה מחמוד אל-נקראשי, צו על תנאי נגד מוסדות בתי הסוהר שלא רצו להרשות לו להשתתף בבחינות הגמר של האוניברסיטה. במשפט שנערך, גילו העדים כי קיימת "אוניברסיטה של פושעים" בתוך כתלי הכלא, אשר לרשותה עומדת ספרייה עיון גדולה, פרופסורים אסירים, המרצים על כלכלה, חוק, משפט, מתימטיקה — כמעט כל נושא — לסטודנטים האסירים. האסיר זכה בתביעתו, עבר את הבחינה ותלה שלט על תא המודיע כי דייר התא הוא עורך-דין מוסמך.

הרעיון לייסד "אוניברסיטת פושעים" בא לאחר שהתברר המאסרים הפוליטיים. האסירים שלא רצו להתבלבל בין האסירים הפוליטיים ארגנו מועצה של האסירים הפוליטיים (מאחורי גבם של האסירים הפוליטיים) להחליט לשכוח את כל ההבדלים הפוליטיים שביניהם, שגרו משלחת חשאית לבית הכלא של הנשים, הזמינו אותן להרשם לאוניברסיטה.

"העיקר", הם אמרו, "שנשמור על עצמנו עד שנוכל לחדש את המאבק למען מצרים חדשה. ואולי עד אז נגבש בינינו קו פעולה משותף, על-מפלגתי".

הרופאים קנו מנעול

כמו בכל יום, התחיל התור להסתדר עוד בשעה שש בבוקר. למרות שהמר"פאה הממשלתית של בית החולים דמר"דאש, ברובע העוני של קהיר נפתחת רק בשעה 8, היו החולים רגילים לבוא מוקדם ולחכות עד שעת הקבלה. אלא שהפעם ארץ דבר שלא כרגיל — דלת המרפאה היתה נעולה במנעול חדש.

בשעה שמונה כבר עמדו מאות אנשים, מחכים לטיפול. עברה חצי שעה והדלת לא נפתחה. הגיעה השעה עשר, המנעול טרם הוסר מה הדלת. עד אשר הופיע רופא צעיר, אחד האחראים לקבלת חולים במרפאה והודיע לקהל המתחילים: "היום אין טיפול, אתם יכולים לחזור הביתה".

החולים התפזרו והידיעה פשטה בי עיר: הרופאים הממשלתיים הכריזו ש ביתה.

אותו בוקר הזמינו הרופאים את נציגי העתונות לבית החולים כדי להסביר, מדוע קנו מכססם הם מנעול לדלת ה"מרפאה. אחרי שבשע שנות לימודים עזב כל רופא שנתיים בבית חולים ממ"שלתו לפני שהוא יכול להתחיל לעבוד באופן עצמאי. ובמשך שנתיים אלה, מקבל הרופאה המתחיל שכר חודשי של 9 לירות 683 מיל.

"אני מתבייש להרים את ראשי בנוכחות האחות", התמרמר אחד מהם. "גם הוראות אינן מעיז לתת לה". סיבת בוש"תו של הרופא עדין-הנפש: האחיות מקבלת משכורת גבוהה בהרבה מזו שהוא מקבל. ולא רק היא, כי אם גם הטביחים, המכונאים, השומרים ופועלי הניקיון של בית החולים מקבלים יותר מהרופאים המתחילים.

שאל אחד העתונאים: "למה לא בא"תם במשא ומתן עם הממשלה, קודם ש תכרתם שביטה?"

— "אין אפשר לנהל משא ומתן עם רמאים?" שאלו הרופאים. הם הביאו את תביעותיהם בפני שר הבריאות והוא הבטיח לעיין בדבר ולהמליץ עליה בפני הממשלה. הרופאים האמינו לו, כי לפני מנויו כשר הבריאות עבד בבית חולים ממשלתי, הביע לא פעם אהדה לתביעות הרופאים הצעירים.

אולם מכל הבטחותיו לא יצא דבר. כאשר לחצו הרופאים עליו, נסע לשווייץ, להשתתף בכינוס בינלאומי, מסר את נ"הול משרדו לממלא מקום, שלא היה לו מושג מכל העניין.

החל משחק ארוך, כשכל פקיד מעביר את האחריות למשנהו וש"י הממשלה מציעים לחכות עד ששר הבריאות יח"זור. "בינתיים, לא רע לכם", נאמר ל"רופאים. "הרי אתם חיים על חשבון ה"ממשלה".

"יחי הרופאים": הדבר העביר את הרופאים הסבלניים על דעתם, הם הג"דירו הודעה זו כחוצפה. הם חיים בתנאים בלתי-אנושיים רק מאונס, מקבלים אוכל שניתן לחולים העניים ביותר. "אנחנו, הרופאים, מזהירים את האנשים לא לשים קרח במים, כי זה דבר מסוכן מאד לבריאות. ומה עושה לנו הנהלת בית-החולים: במקום מקרר, נתנה לנו פח פתוח מלא מים שבהם מכניסים קרח".

הסכסוך עורר סערה בועיר אנפין. פשוטי-העם, הרוחשים כבוד לכל בעל תואר, נדהמו כיצד יכול "דוקטור" מכ"ר בד להגיע למצב כזה. למחרת, שוב הס"תדר תור ארוך בפתח בית-החולים, הק"הל צעק בנוסח המקובל בכל הפגנה פומבית: "הרופאים צודקים. בוז לממ"שלה". חיש מהר הופיעה המשטרה, פ"י זרה את אוהדי הרופאים. באותו יום, הודרו שר הבריאות והכריז (בשווייץ): "שביתת הרופאים היא פעולה קומוניס"טית. לא גבוא במשא ומתן עם אנשים החותרים מתחת לבטחון העם".

"ומה עם בריאות העם?" נשאל. לזה לא היתה תשובה בפיו.

הלבנון

נצחון מזהיר

בשנת 1944 הגיע האמיר עלי חאן, קצין הצבא הבריטי, לבילוי חופשה ב"בירות. הנסיך הצעיר, על אף היותו בן האגא חאן, האדם העשיר ביותר בעולם, לא הסב תשומת לב מיוחדת.

ערב אחד, בנשף ריקודים, שעה ש"התבונן בקהל, תפס בורעו של חבר לבנוני ושאל אותו בלהט: "מי זאת?" הראה לעבר נערה שחומת-שיער ותכ"ר לתענינם. כעבור כמה רגעים, היתה ה"צעירה, אירן להיר, בורעוניתו של ה"אמיר, בריקוד מסחרר. למחרת, עוב עלי חאן את בירות וחזר לתפקידיו בשרות הוד מלכותו.

עתה מגלה השבועון הלבנוני אל-נ"ד מה רבה היתה השפעתו של ערב זה ב"בירות על לבו של האמיר. "רבים השואלים את עצמם מה הס"י בה הנסתרת שהביאה את נישואי עלי חאן לריטה הייורט לסוף כה פתאומי", כותב העתון, ומגלה את הסיבה בתור"עתיגיל: אירן, הלבנונית היפה, בעלת הגוף היפה ביותר סביב חופי הים ה"תיכון.

הנערה, שנולדה לאב-מהגר רוסי ול"אם לבנונית, גדלה בינתיים ונהיתה ל"אשה מושלמת. במשך כל השנים, מאז ביקורו הקצר בבירות, לא שכח אותה האמיר. גם אחרי נישואיו לריטה שאף לחזור ללבנון, מבלי לתת כל הסבר ל"אשתו. עד אשר, סוף סוף, עלה הדבר ב"ידו: הוא ביקר בלבנון שנית.

כמובן ששאלתו הראשונה עם רדתו ממטוסו הפרטי היתה: היכן אירן. וכ"מובן שאירן המתנה לו בשדה-התעור"פה. מאותו רגע, לא נפרדו השנים. ביק"רו במרוצת-סוסים, בתי-המורים, אולמ"ריקודים, קונצרטים. לכל היה ברור כי סוף סוף מצא עלי חאן את אושרו. הוא נשאר שבועיים בבירות וחזר לפאריס. כעבור זמן קצר שלח מיברק לאירן: "בואי, הדבר בסדר". היא נסעה לפא"ריס, לריביירה, למונטה-קרלו; בתנויות ובקנינו קראו לה האנשים "האמירה" בעתונים החלו מופיעים נישואים רא"שונים על גירושי עלי חאן וריטה. עתה אין זה עוד שריטה ביקשה, ועד"מדת לקבל בקרוב, גט מבעלה. הוא ייש"אר חופשי לשאת את אהובתו. "איוה נצ"חון כביר ללבנון. נערה בירותית יכלה ליפהיה ההוליבודית".

"אנו עושים זאת רק למלא תפקיד ציבורי, מסיים העתון בענווה. "לא כ"י



ד"ר. מחמוד כאמל, סטודנט למשפטים, נאשם ברצח נוקראשי, ראש הממשלה.

עתון אחר הרוצה לשמור לעצמו זכות יחיד בפרסום ידיעה כה חשובה, אנו מרשים לכל הרוצה להביא סיפור זה בפני קוראיו להעתיקו. יהיה זה רק פר"סום הנצחון הלבנוני הראשון שארע מזה זמן רב."



מהפכני. רצח את כינדאר באשא, אחד מאנשי המלך פארוק החשובים.



מתקדמת. אמירה עזיז, מורה שח"י ליבה את בית המשפט כ"ריאקציוני".



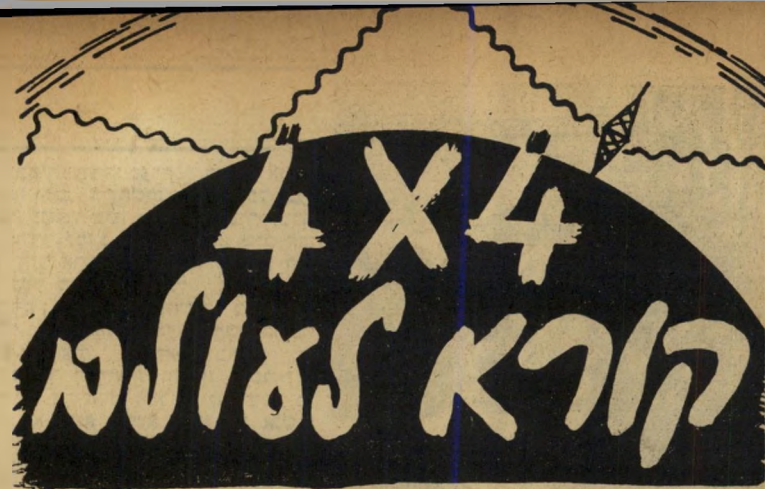
לאומני. סטודנט לכלכלה, רצה לפוצץ את בנין הפרלמנט המצרי.



קומוניסטית. נעמי בריל, מורה יחו"ד ינה נידונה ל"ש שנים, לומדת פילוסופיה.



כרטיסי היכר מחובבים בחו"ל: ממוסקבה (ימין) איטליה (שמאל).



"היום הייתי בגואטמלה, אתמול הייתי בהונדורס וגרינלנד." סיפר ישראל אפשטיין, הגומר עתה את גמנסיה שלוה, כלאחר יד, כאילו התקשר זה עתה, בסלפון, עם ידיד ברחוב הקרוב.

בחדרו, הדומה יותר לתא-שידור של תחנת רדיו, מוערמים החפצים האישיים בפניה, כאילו ממלאים הם תפקיד משני בחייו. ואמנם, ברנע שאדם נכנס לסודו של עסק זה, ששמו חובבות-רדיו, הוא אדם אבוד לכל, מלבד: לרדיו. הוא הופך ימים ללילות, חוסך כל פרוטה כדי לקנות עוד חוט, עוד מזורה, עוד סליל חשמל. הוא חדל לראות אנשים, אפילו בחורות (כמעט) אינן מעניינות אותו. חובבות-רדיו הוא עיסוק שבאמצעותו רוכשים מומחיות באלקטרוטכניקה, גם אם מתחילים בו בלי כל ידיעה בשטח זה.

בסוף, נישואין: משך עשרים השנים האחרונות, צצו עשרות תחנות חובבים, נתרבו, במרוצת השנים, למאות, אלפים התחנות התאגדו לקלובים מקומיים, לאומיים, בסופו של דבר לאיגוד בינלאומי. קל לראות את ערכו העצום — התקשורת באמצעות רדיו על-ידי אנשים חובבים, בני כל ארצות העולם. מאה אלף מפעילי תחנות החובבים, הקיימות, כיום, בעולם הם הארגון העולמי היחיד הבנוי על הרצון הטוב על רגש האחווה, ללא כוונות פוליטיות שהן לחובב עצמו כמה צדדים בעניין: ההרגשה שזה עתה דיבר עם צעיר בן גילה, הנמצא במרחק של 14 אלף קילומטרים סיפר לו בדיחה, ביקש ממנו בול, אמר לו "להשתמע בשבוע הבא". חובבים רבים מחליפים דעות מדעיות, מתווכחים על פוליטיקה בתום-לב, מספרים על מוג'האדיר. ארצו התקשוריות בינארצית שהביאו לידי נישואין.

החובבים נוהגים להדפיס לעצמם כרטיס, לשלחו לאדם שאתו התקשרו. אוסף כרטיסים כזה הוא מרחק יותר מאשר אוסף בולים. תחנת חובב היא עניין די מסובך, אף כי אינה יקרה ביותר. מקלט רדיו רגיל, מכשיר משדר, אוזניות ואנטנה, הם הדברים הדרושים. כמה תחנות של חובבים ישראלים לא עלו לבעליהן יותר מ-50 ל"י. כמובן שחלק ניכר מהמכשיר הוא תוצרת בית.

חובב המחליט "לעלות על האוויר" פותח את מקלטו באחד הגלים השמורים לחובבים, מאוזן. הוא מחפש חובב שני, הקורא סי. קיו. סי. קיו. (סימן כי הקורא מחפש חובב המוכן לשוחח עמו) פותח את המשדר בערוץ פנוי, קורא לסי. קיו. שקלט, על אחד הגלים הקבועים.

משוגעים במחתרת: "איגוד חובבי הרדיו בישראל" מקיף את 300 החובבים בישראל, סימנו הבינלאומי הוא 4 x 4. אך כדי להפעיל תחנה על חובב הרדיו לקבל רשיון. לצורך זה עליו לעבור בחינה בתיאוריה ובמורים. 40 בעלי הרשיונות בארץ מפעילים 20 תחנות. לכל חבר סימן היכר משלו ואחרי הסימן 4 x 4 עליו להוסיף את האותיות אשר נקבעו לו על-ידי האיגוד הארצי. ישראל אפשטיין, למשל, משתמש בסימן ק. א. 4 x 4. חובבים נוהגים לאשר כל התקשורת על-ידי כרטיסי דואר פרטיים, הנקראים ל. ס. קיו.

ראובן סוקולובסקי מירושלים היה הראשון שהפעיל תחנה בארץ, בשנת 1937. הוא יסד קלוב בירושלים, בשיתוף עם קבוצת צעירים נוצרים. הממשלה המנדטורית לא עודדה קלוב זה ושמה לפניו מכשולים. הקלוב עשה את דרכו בעצלתים, אף כי היו לו משוגעים לדבר שעשו את מרבית עבודתם במחתרת. עם פרוץ מלחמת העצמאות פסקה העבודה לגמרי, החברים תפסו עמדות מפתח בחיל הקשר, בצה"ל. מכשירי החובבים נרתמו אף הם למאמץ המלחמה ומשדר של אחד החובבים, שהובא מתל-אביב, קיים את הקשר בנייר-עם. אחר המלחמה נוסדה האגודה הנוכחית, ב-1949, ריכזה סביבה חברים רבים, ביניהם בחורים צעירים מאד ואף תלמידי ששיות ושביעיות של גמנסיה.

אלופים חסרי אמצעים: על אף חשיבותה של האגודה מניחים המוסדות הממשלתיים קשים רבים בדרכם של החובבים. אין המוסדות רואים את החשיבות ואת האפשרויות המצויינות הצפונות בתחנות החובבים. ברור כי חובב הוא מכשיר העמולה חשוב למדינה שהוא מייצגה. הכרטיסים שנשלחים אחרי התקשורת ערכם רב ביותר ומראים את אופיו האסתטי של כל עם. מצטיינים באופיים התועמלני כרטיסי ברית המועצות, ארצות הדמוקרטיה העממית. החובבים הישראלים שפנו פעמים רבות למחלקת התירות הממשלתית לסיוע, נתקלו בקיר אטום. בכך הכל ביקשו כמה עשרות לירות עבור כרטיסים ראויים לשמם. הדואר מסרב, נוסף לזאת להרשות הגדלת עוצמת המכשירים מעל 40 וואט. באותה שעה עובדים החובבים בארצות אחרות בעוצמה של 1000 וואט.

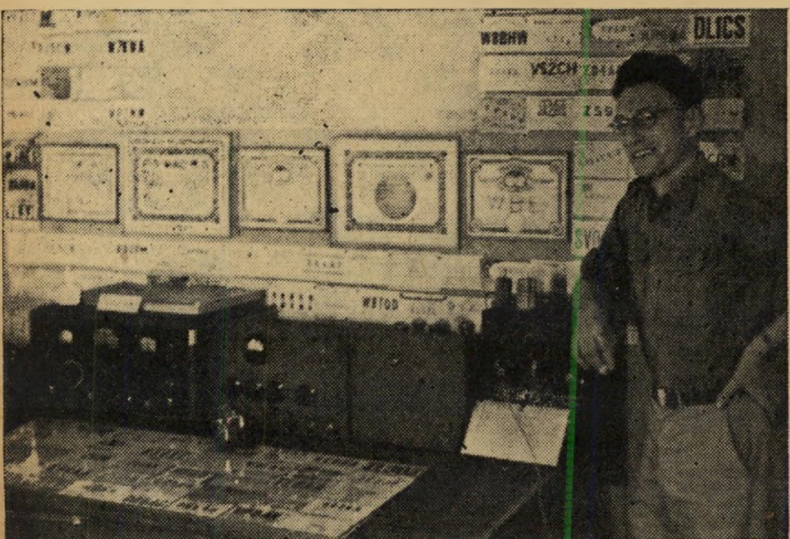
כאשר חובבים בארצות ערב (ביניהם) יורש העצר הסעודי) מנסים לקיים קשר עם הישראלים מדי ערב, נתקלות קריאותיהם בתשובת שתוקה. האיסור על התקשורת עם ארצות ערב הוא חמור, אף כי החובבים רואים בדבר אפשרויות עצומות לקשירת יחסי שלום ומצטערים על כך שעליהם לבלוע את תשוקתם לענות לקריאה. "מי רוצה לאבד את רשיונו?"

זה עתה זכה שלמה מונסוורסקי מישראל באליפות עולם בכך שהתקשר עם יותר ארצות (153) מאשר כל אחד ממאה אלף החובבים בעולם. אלוף ישראלי ראשון ויחיד בעולם ודווקא בשטח הרדיו. חובב שני, אגון רוזנטל, נכנס לרשימת עשרת הראשונים בעולם.

מן הראוי שלפחות שני שיאים אלה יעוררו את המוסדות האחראיים ויציבו להם על האפשרויות הגלומות בחיל חובבי הרדיו בארץ ויבטיחו את הגשת כל העזרה (כולל השגת אביזרים).



הרץ הונדורס: ישראל אפשטיין, בן ה-18, עוסק זה שלוש וחצי שנים בשידור וקליטה ממכשיריו, שרכש בגיל 14, והנחשב לאחד המשובחים בארץ. בנומרו השנה את הגמנסיה שלוה ימשיך להשתלם בעיסוקו האהוב — רדיו. (למטה: אגון רוזנטל הוא אחד מעשרת חובבי הרדיו בעולם שהגיע לשיא)



בעד האטום; כרטיס ראשון מימין נשדה מאוקריגו, עיר האטום בארה"ב. השני מטריאסמ, השלישי מחברת הנפט בסעודיה.

Dhahran, Saudi Arabia

HZ1AB

TRIESTE FREE STATE

MF2AA

EX. G3BQZ - 11AZS - XAFG

RADIO	QSO DATE	E-S-I	GMT	CW	FONE	M.C.	CDX
4X4AK	29.5.53	1400	RSR4	14			

THANKS FOR QSO.

THE ATOMIC CITY

40JZ



למעשה: שמוקדולם (שוודיה), פריס (צרפת), דמשק (סוריה), למטה מימין: טוקיו (יפן), גניאה הספרדית, טהראן (איראן), סידני (אוסטרליה), אבררה (גרמניה).

AMATEUR RADIO STATION

DL 4 XZ

ERDING - GERMANY

2B - XMTR - BC-610E ANT. - 4ELEM.C/S BEAM
FOLDED DIP.

B. MONTGOMERY BOX - 140 HOME QTH -
1444 HOLLYWOOD AVE.
CHICAGO 26, ILL.

07% PM, N.Y.C., N.Y.

J2RWL

TOKYO JAPAN

XMTR 100W.P.P. ROVR SUPER

POWER 10W ANT 4 ELEMENT

RDO 44AT CFMGQSOI / MASTPAM / GMTUR / 4M / 73s

PSE TIXQSL R. W. LISKA

Santa Isabel de Sernando Poo

Territorios Espanoles del Golfo de Guinea

EAoAC

Juan Medem

Socio de la Union Española de Radio Aficionados (U.E.R.A.)

הלן נערה: אהרן קירשנר הוא נכה (שותק בשיתוק הילדים בגיל 12) המוצא עניין רב בהתקשרויות רדיו. אחד ממכריו שרכש על גלי האתר הוא מונטגומרי, מצבא הכיבוש האמריקאי המשדר מתחנתו שבאורדינג, גרמניה. (למטה: יעקב יצחקי, לשעבר איש לח"י, שנאסר בשעתו עם גאולה כהן, קריינית המחתרת, כאשר השאיר טביעות אצבעות על המשדר הסודי. אחר השתלמות רדיו במחנה המעצר בקניה חזר ארצה, המשיך בעיסוקו החביב עליו, גילה נערה נחמדה, אותה ארץ לאשה, ומלמדה, אגב, את השימוש במפתח מורס.



Tehran Iran

To Radio 4X4

EO3FM

Condensing one QSO of 10 minutes into 1 minute

Apr 20 1974

New York U.S.A.

Conf. phone contact with

VK2AGU

SYDNEY

ATTN: ENX FB QSO CDAC

Harry C Hutton

18 Irene St. Abbotsford

Sydney, Australia

Phone WA 3083

047SM

נגד האטום: על הכרטיס מצ'כיה (שלישי מימין) מודפסת תביעה לחיסול האטום.



BOMBAY WFS.R.A. PSE QSL THIS QRA OM / 640 PARSH COLONY DADAR, BOMBAY

GATEWAY OF INDIA

VU2GJ

QTH: PL. F. MOYUA 7 ESPANA

LF 14534 BILBAO

EA2AH

KUANQSO DATE 1/3/4 SMC 14 COMD OK

11 12 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

R S T

זרה. היש עבודת אלילים בימינו? כל העובדים של המדינה עושים לבנין הארץ ולהגנתה, ואנו מבקשים מכם לא לבוא יותר ולהסיר אותנו".

לפי עדות שלוחות הם הסתלקו. מיד ומזכירות המפלגה בטבריה המפא"ית (לפי תוצאות הבחירות לעירייה) היתה בטוחה בקולותיהם של כמאתיים חימנים, בעלי זכות הבחירה, בין תשעים המשפחות שונאות לשון הרע, ובמיוחד כשהיא מכוננת נגד מפלגת פועלי ארץ ישראל.

צדקיהו מול צדקיהו

כשהופיעו על הקירות כרוזיו של צדקיהו, עורר הדבר סקרנות. ההומור שלו היה דל, אך היה בו בכל זאת גישה חדשה למלחמת-הבחירות. נסיונם של הצינים הכלליים להגיע בצורה זו אל לבות הנוער ליד-הארץ (שרבים סבורים, משום מה, שהוא מדבר בשפת אידיש טים) החל במול של הצלחה.

כעבור שבוע קראו בחמה: "צדקיהו מתקין, בהומור הדל המיוחד לו, את הצינים הכלליים עצמם."

פתרון הסוד: תועמלן זריו של מפא"י החליט שצדקיהו הוא ילד חמוד, יהיה חמוד עוד יותר אם יקבל פנקס-מפלגה (ומשרה) במפא"י. ישב והמציא צדקיהו מפא"י, המשתמש באותן אותיות ובאר תו פרצוף.

החלו הצדקיהויים ללחום איש ברעהו. רק דבר אחד נשאר משותף לשניהם: הם לא היו מצחיקים.

חקירות

"סופר היה מר!"

"בחמש לפנות בוקר דפקו על הדלת. על הסף עמדו שוטרים בלבוש אוזני. הם באו לערוך חיפוש בבית", הצעיר,

לוח פנים חגיגות. אלא שאת הצד השני של המטבע לא הבינה: שהצלחת כל התעמולה הזאת תלויה ברצונו הטוב של העתונאי, ההופך את המחזה למאורע. עתונאים אמריקאיים חשובים, שברשי מותיהם היה תלוי גורל מפעל האגרות, לא הצליחו לחדור בכלל אל ב.ג. מכיון שהתרגלו לגישה אחרת מצד סרומן ומאק ארתור, הסתלקו בזעף. גם היהודים שביניהם התאפקו רק בקושי מלהכשיל את המפעל.

שאל הרצל רונבלום: מי הרגיל את ב.ג. להתייחס אל העתונאים כאל משרתים נחותי-ערך? ועונה: העתונאים הישראליים, שלא ידעו להגן על כבודם.

הסכימו עמו: אותם שזכרו את פרשת ההססה, כאשר הוא עצמו ותבריו הסכימו לקבל את הזמנת ב.ג. הפקירו בזאת את עתונאי האופוזיציה, שלא הוזמנו.

בחירות

בלי ניבול פה

משך השנה הגיעו לטבריה שעל גדת הכנרת תשעים משפחות מעולי תימן, פוזרו בשלושה מחנות עולים הנמצאים בתחום העיר.

אחר ססודרו בעבודה הם עומדים ליד כות בשיוכו קבע, אך לדעת שלוחות, בטאון מפא"י לתימנים. נותרה עוד נקודת תורפה אחת: הסתה פוליטית מב' חוק. בעיקר מצד החזית הדתית.

אולם, גם לה נמצא פתרון: נאום תשרי בה של רב העדה התימנית.

שנאת חנם: כאשר הופיעו, באו וירת ערב הבחירות צדקיהו, תור עמלני החזית בין התימנים והציעו להם שיוכו קבע מייד בתנאי שיטשו את הסתדרות העובדים (קרי: מפא"י) ויצ'.

זמן, בלי אהבה יתרה, כמטרה בפני עצמה.

אין ספק שרוב תושבי המדינה מסכימים למטרה זו. אלא שאין הם מוכנים להתמוגג, לשם כך, מהתלהבות.

הממשלה

"עכשיו יהיה בסדר"

לפני שבועיים הציגו יומני הקולנוע גבע קטעים מבקורו של ב.ג. בארצות הברית. במקום אחד נראה ראש הממשלה באוסו פתוח ברחובות עיר. לפני ב.ג. נסעו שתי מכוניות מלאות צלמים, צלמי קולנוע. משני צדי הדרך רצו גם כן צלמים ומאחורי מכונית ראש הממשלה רצו עוד כמה צלמים. באחת המערכות בארץ העיר מי שהוא: "עכשיו יהיה בסדר. כאשר יחזור ב.ג. יקבל את הצ' למים בסדר פנים יפות. את זה למד, לכל הפחות, באמריקה."

לא בדיוק בסדר פנים יפות נתקבלו צלמי העתונות שבאו לכסות עבור העיתונות המקומית ועתונות ארצות חוץ את שובו של ב.ג. ארצה. בתוך המהומה הרבה והתדהמה שנפלה על עשרות הצ' למים המקצועיים לא היה איש שיוכזר בדיוק את סדר הדברים:

למסדר החגיגי ולמשמר הכבוד בין ה' אוריון לאולם שדה התעופה לא נתנו ל' צלמים לגשת בכלל. המשטרה הצבאית הפקידה שוטרים שכסו את עדשות ה' צלמוניות. אחרים קבלו דחיפות והיוונו את מצלמותיהם. צלמה אמריקאית מ' פורסמת, המצלמת עבור לייף האמריקאי, נעצרה פעמיים ע"י המשטרה. ה' מצב נעשה כה מגוחך עד שסגן אלוף משה פרלמן, ראש לשכת הקשר לעתונות, היה מוכרח להתערב לטובת הצ' למים, אף נכנס לדיון ודברים עם בעל ד' גה גבוהה ממנו. אחד מחברי הועד של ארגון צלמי העתונות מספר כי בשעה שאחד הצלמים נדחף בגסות ע"י קצין צבא בא לעזרתו הרמטכ"ל, רב אלוף יגאל ידין.

התוצאה: אספת-מחאה של צלמי העתונות בלשכת-הקשר. הוחלט מיד ל' אסור על חברי האגודה לפרסם כל תמונה בקשר לבואו של ב.ג. ביום השישי בבנקר הופיעו עתוני הארץ בלי תמונה. והתמונה היחידה, בזירוזט פוסט, לא היתה מקורית, אלא תמונה נושנה. בתאור בואו של ב.ג. מספר זירוזט פוסט על ב.ג. הלבוש כותנות לבנה פתוחה, ועל שמלת-הלבנה של פאולה — בתמונה עונד ב.ג. עניבה, פאולה לובשת שמלה כהה.

בינתיים יושבים צלמים ועתונאים ומ' שברים את ראשם — קשה להבין את היחס הזה. מה מנסים להשיג ע"י כך? היחס בין ב.ג. והעתונות הופך יותר ויותר מתוח.

ייתכן ויש להכניס לתכנית הלימודים של המשטרה הצבאית, האורחת והפ' קידות הממשלתית, בין הגדרות שאר בעלי-החזק, את הגדרות של צלם העתונות, העין הצבורית ההולכת על שתיים.

מטר הבושם פסק

"כך לא היה מתנהג באמריקה!" אמר במרירות אחד העתונאים, כשחזר משדה התעופה בלוד.

למחרת בא הרצל רונבלום, עורך ידיעות אחרונות, אחד העורכים שהוטסו על חשבון משלם-המסים כדי לחזות במ' סע בן-גוריון באמריקה, וגיח: "כך בי דיוק התנהג גם שם. במשך חודש התמוגגו העורכים מעל דפי עתוניהם, החיוו מטר של בושם על ראשיהם. הקוראים הרימו לא פעם את גבות עיניהם, קיבלו את הכתבות הנלהבות כתשלום עתונאי עבור הנסיעה הנאה."

אידייליה זו נסתיימה בדיוק ביום בו חזר ראש-הממשלה. העורכים הריגשו את עצמם תפשים ענה מן החוב, שנפצע סיפור את האמת: היחס אליהם מצד פמלית ראש-הממשלה היה מעליב. עוד יותר מעליב (וגם יותר מסובך) היה יחס של אותה פמלית לעתונאים האמריקאיים, הרגילים להס אחר.

משרתים נחותי-ערך. מסתבר שפמליתו של ב.ג. למדה דברים רבים באמריקה (הביאה אותם לישראל): נסיעה במכונית פתוחה בין ההמון המדעי, קב' במכונית פתוחה.

העם

החידקים שתקו

אחרי היסוסים רבים החליט הקיץ הח' לטה סופית: הוא בא לישראל. המוני יצאו לחופי בת-גלים בחיפה, המפעילה את תחבורתה גם בחגים; המוני הצטופפו בתורים אימים בתל-אביב, בנסותם להגיע להוף היפה של בתים. אחרים התיאשו, הלכו לשפתי-הים של תל-אביב עצמה, מצאו לתמהונם כי העיר ריה החליטה, סוף-סוף, להרשות את הר' חצה בים לאנשים מעל לגיל 9. דעתם של



מרדכי זורמזור

התעללות בוקר

החידקים בענין זה לא היתה ברורה. למראה ההמון הגדול היוצא לקראתם, שתקו, כנאה לחיידקים.

כך עבר חג השבועות — הפעם יומיים של בטלה מרגיות, קרב המחסור המוחלט באפשרויות של נופש והתבודדות. לא הבחירות הקרובות לקונגרס, לא נאומי של ראש הממשלה החורה, גם לא המשחק הדיפלומטי בענין החולה, יכלו להפיג שיעמם. רוחה-הזועה זה.

ציונות

המצביעים ביהקו

מפקדים ואדישים יצאו המצביעים והצ' בעיו למוסד העליון של התנועה, אשר רק למעטים מהם היה מושג כל שהוא לשם מה הוא חי.

קדמו ליום הבחירות שבוע של תעמול לה קדחתנית, שלא התגברה על חוסר העניין הכללי. רמקולים סרדניים טירטרו בכיכרות נאומים משעממים על עקרונות ההחזקה הציונית; מתוך רמקולים נעים בקעו קולות צרודים, שהצטיינו בד' רך כלל במבטא עברי לקוי.

היה ברור כי המחזה כולו אינו אלא חזרה כללית לבחירות לכנסת. את זאת ידעו גם הצינים-הכלליים והדתיים: בי ידעם כי מפא"י הכינה את מערכתה ביתר יעילותה, החרימו את הבחירות, למען לא יספיעו התוצאות, כעבור 7 שבועות, על דבורהים לכנסת. היתרון: הם יוכ' לו לטעון שהאדישות הכללית אינה אלא זעם מפלגתי מוסתה.

לחיתמוגג — לא. הסיבה האמיתית

לפיהקו הציבור: הכל מרגישים שאב' סודר הוא לרורש מאהרם ישראלים לשקול שקל, להתייחס אל התנועה הציונית כחייבים בברוקלין או כמכורי נקני קיב (כשרים) בחייטצ'פל. לאיש אין ספק שדמות המדינה (ציונית או בלתי-ציונית) תיקבע בכנסת; שאין התנועה הציונית אלא אדרת יפה למשהו פתוח רומני טי: מנגנון האוסף את התרומות אשר בלעדית הפשוט המדינה את הרגל. האזרח הישראלי הממוצע מוכן לקבל את התרומות. אין הוא מוכן: להתייחס אל מהגנים ציונים היושבים בגולה כאי' לו היו גדולי הדור.

מקור שני לאדישות: הציונות איבדה מזמז את שאיפותיה האידאולוגיות. בין מים עברו היתה ההגשמה הציונית קשורה בלהבות מסוימים: לבנות הברה-לדודי מה, להחיות את הדת היהודית, לבנות סוציאליזם העולמי על כל סוציאליזם אחר. אלא שאידיאלים אלה דהו במציאות המ' דינה, הסבו לפראוזה. לא נשארה אלא השאיפה הנשמת: להביא מקסימום של של יהודים למדינה, תוך מינימום של



-517-

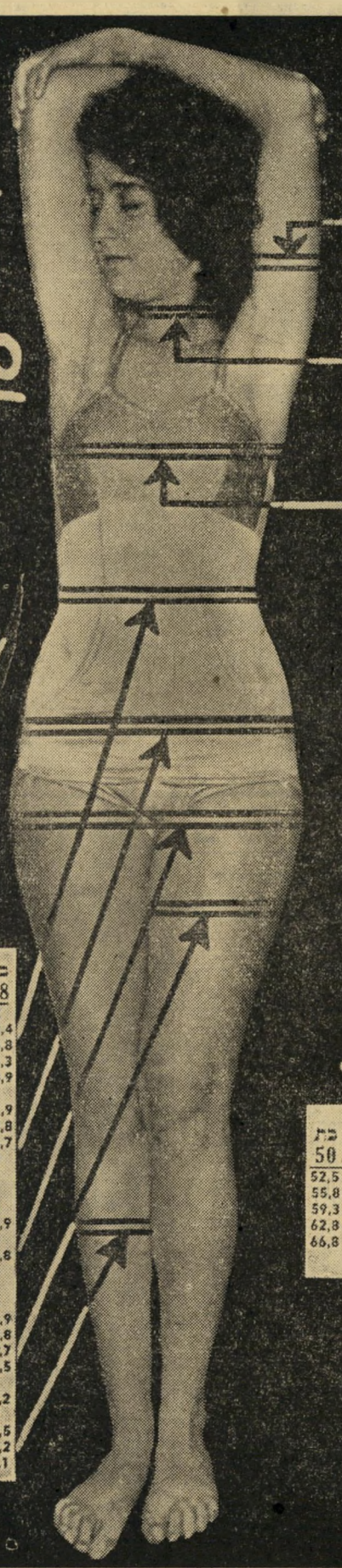
נמוך הקומה, חובש כיפה, מגודל פיאות ולבוש מדי צה"ל, ישב על הספסל, במ' קום שבדרך כלל יושבים הנאשמים בבית המשפט המחוזי. הוא פתח את סיפור המ' עשה על מחנה גילמה, שם היה עצור כחשוד בהתשייכות ל'ברית הקנאים' בקשר לנסיון להשליך בצצה לכנסת. הוא בא לספר לועדת החקירה הפרלמנטרית, שנתכנסה השבוע בתל אביב, על פרשת ההתעללותיו בעצורים. "אלה לא היו מיעדידים ולא התעמלות" השיב לשאלת אחד מחברי הועדה. "משראיתי את אשר ראיתי, חשבתי, כי אין עוד חוק במ' דינה הזאת."

צבא או מחנה גילמה: מרדכי זורמזור, יליד גרמניה שגדל בירושלים, היה ראשון העדים שהופיעו בפני הועדה, טען, כי עונה במחנה גילמה על ידי שוט' רים.

(המשך בעמוד 10)

המאבחן של הדיאט

כחני אט
איזואג'יק
אויסלאז



מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	24,5	24,8	25,3	25,5	26	26,2
1,55	25	25,5	25,8	26,2	26,5	26,8
1,60	25,5	26	26,7	27	27,6	27,8
1,65	26,8	27,2	27,6	28	28,8	29,3
1,70	27,5	28	28,8	29,2	29,7	30,2

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	31	31,2	31,5	31,8	32,2	32,5
1,55	31,5	31,8	32,2	32,7	33	33
1,60	32	32,4	33	33,4	33,8	34
1,65	33	33,5	33,8	34,2	34,5	34,9
1,70	33,5	34	34,6	35	35,4	35,6

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	77	77,5	78,5	79	80,5	81,5
1,55	79	79,5	80,5	82	83,5	84,5
1,60	82	82	83,5	85	86,5	87,5
1,65	83,5	83,8	85	86,5	88,5	91,5
1,70	87,5	87,8	89,3	90,5	93	94,5

המשקל:

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	47	48	49,5	51	52	52,5
1,55	49,5	50,5	51,5	53	55	55,8
1,60	52	53	55,5	57	58,5	59,3
1,65	56	57,5	58,5	60	61,8	62,8
1,70	58	59,5	61,8	63,2	65	66,8

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	52	52,5	53,5	54	54,5	55,5
1,55	52,4	53	53,4	54	54,5	55,5
1,60	55,8	56,2	56,8	57,2	58	59,5
1,65	56,3	57	58,2	59	60	61,5
1,70	58,9	59,5	60,5	61,8	62,8	63,5

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	81,9	82,5	83,5	84,5	85,5	86,5
1,55	83,8	84,5	86	86	87,5	89
1,60	86,7	87,5	88,5	90	92	93,5
1,65	89	89,5	91	93	95	96,5
1,70	91	92	94	96	98	99,5

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	84	84,5	85,5	86,5	88,5	90,5
1,55	85,9	86,5	87,5	89	90,5	91,5
1,60	90	90,5	92	94	95,5	96,5
1,65	92,8	93,5	95	97	99	100,5
1,70	96	97	99	101	103	104,5

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	45	45,2	46	46,5	47	47,5
1,55	46,9	47,5	48,5	49	49,5	50
1,60	48,8	49,2	50	50,5	51	52
1,65	50,7	51,3	51,5	52	53	53,8
1,70	52,5	53	54	55	56	56,8

מטר	בת 18	בת 20	בת 25	בת 30	בת 40	בת 50
1,50	31,2	31,7	32	32,4	32,8	33
1,55	32	32,3	32,8	33,2	33,5	33,6
1,60	32,5	33	33,5	33,9	34,3	34,6
1,65	33,2	34	34,3	34,8	35	35,3
1,70	34,1	34,8	35,1	35,6	35,9	36

האם היופי, חלומה של כל אשה, ניתן מן השמים? דורות רבים אמרו: כן. המומחים המודרניים ליופי אמרו: לא. אמנם, לאשה אחת יש יותר יתרונות וסיכויים להיות בעלת גוף יפה מרעותה, אולם פרוש הדבר רק שהשניה חייבת לעמול יותר כדי להגיע אל שלמות הפכה. גה. אולם בדבר אחד מסכימים המומחים: אשה שמנה מדי (הרוב) או רזה מדי יכור לה, ע"י טיפול מתאים, לרכוש לעצמה שלמות זו.

הדעה המקובלת היא שאין ברירה ל- אשה שמנה, אם אמנם רוצה היא לטפל בעצמה, אלא להימנע מאכילה ומשתיה. עד שקמה האסכולה האמריקאית החדשה, הפכה את הקערה על פיה. תורתה: היופי נובע מפינוח השרירים הבלתי-יכולים. **מזכר שומן, שרירים:** נשים רבות, בעלות מבנה גוף יפה בנעוריהן, משמינות תוך שנים מעטות, ביחוד אחרי לידה. מה קרה? הגוף התנחן מחוסר תנועה מספקת של השרירים. אלה התכנסו בשכבה גדולה והולכת של שומן, המת- נועצת עם כל תנועה של הגוף. ע"י דיאטה חמורה אפשר, אמנם, להוריד חלק של השומן הזה. הדבר מחזיר לגוף את גמישותו הקודמת, אך על חשבון הכוח והבריאות.

אומרת התורה החדשה: התרופה היא שיטת אימון המפעילה את השרירים מ- תחת לשומן, מסלקת את השומן בהדרגה. השריר מורכב סיביו-סיביו, ע"י פעולה מסוימת (השונה לכל שריר) הוא מופעל, מתמלא דם. במידה שהוא מתפתח, הוא דוחק את רגלי השומן הנוצר מחוסר פעולה. אימון שיטתי מסלק את השומן, מוריד את המשקל. יחד עם זה מחושב האימון שלא להבליט את השרירים הב- לטה יתרה, פן יאבד הגוף מנשיותו. הטיפול העצמי של האשה הרזה אינו שונה ביסודו, אם כי בפרטיו. אימון מסוים של שריריה ממלא אותם דם, מכ- ריח אותה לאכול ולישון היטב. השריר מוסיף סיביו, גדל במקומות הנכונים. טיפול זה שונה, כמובן, מן הטיפול הר- גיל של מנוחה בבית-הבראה, המוסיפה לגוף שומן במקום שרירים, אינה מגבירה את גמישותו.

במקום משקל, כיצור: מאז קנ- תה לה תורה זו אחיזה בין אנשי המדע, צצו בעולם — ובעיקר בארצות הברית — מכונניים כפטריות. אולם רובם של מכונים אלה לא העזו לספר לנשים, עזות התקוה אך רפות הרצון, את האמת: כי טיפול זה מצריך עבודה קשה ומתמדת, כוחרצון חזק. במקום זה הציעו לנשים פיתויים שונים, נוחים ומושכים יותר.

אחת השיטות האלה: מכונות חשמל שונות המזויות איך שהוא את השרירים, מבלי שהאשה עצמה נאלצת להתאמץ. תמונת-התעמולה הרגילה: האשה יושבת (או שוכבת) על המכונה, קוראת בספר בלשי מרתק. כדי להשיג, בכל זאת, תו- צאות, מוריק המכון זריקות שונות ל- אשה, שמטרתן האמתית להפחית את התאבון. במקום אימון השרירים באה, איפוא, השיטה הנושנה של הדיאטה. ה- תוצאה נמדדת בהפחתת המשקל, לא בהפי- חתת הכיצור.

תוך שלושה חודשים: הכיצור הוא פרי של התנחנות, שמקורה בהזנחה. יכולה אשה, או בחורה, לעבוד שעות רבות ביום במשרד, או אף בבית-מלאכה, למחר אחי-כ לבית-קפה או לקולנוע, מבלי להניע את שריריה כראוי אף פעם אחת ביום.

קשה יותר לאמר מהו היופי. אין הוא נעוץ לא בשומן, כפי שסבורות בחורות רוות רבות, גם לא ברוון, כפי שסבורות השמנות. הגוף היפה הוא מוצק, חסון וגמיש, גוף אשר כל אבר בו מפותח כראוי.

פיתוח האברים אינו תורה סודית. כל אשה יכולה ללמדה — שורה מסיימת של תרגילים. אולם הנסיון מלמד שרוב הנשים מתיאשות במהרה כשהן עושות תרגילים אלה לבדן, בד אמותיהן; מחזיקות מעמד כשהן עושות אותם במכון מתאים. המ- צוד בשרשרת המפצועים. אולם גם במכון דרוש כוורצון כדי להגיע לתו- צאות: עבודה קבועה של שבועות וחוד- שים. בדרך כלל דורשים כ-3 חודשים כדי להוסיף כוח ומשקל לגוף רזה. זמן זה

לפי טבלה זו יכולה את להשוות את מידות גופך לכללים הקבועים. מדדי את מידותיך, השוי אותן למספר המתאים בטבלה לפי הגיל והגובה. אם את בת 19, חשבי את המספרים שבין 18 ועשרים. אם את בת 21, השוי למספרים הרשומים בגיל 20, — וכו'. וחפשו אחר מודל מתאים, שמידותיו מושלמות לפי הטבלה, בחר העולם הזה בחוה, בת 18, מחניכות מכון שמשון, עובדת ביוט, לומדת בבית-ספר "ספרא". שאיפתה: להיות מורה להתעמלות. מידותיה מתאימות בדיוק לטבלה: גובה — 165 ס"מ, משקל — 56 ק"ג, זרוע עליונה — 26,8, צוואר — 33, חזה — 83,5, מותן — 66,3, אגן — 89, ירכיים עליונות — 92,2, ירך — 50,7, שוק — 33,2, ס"מ

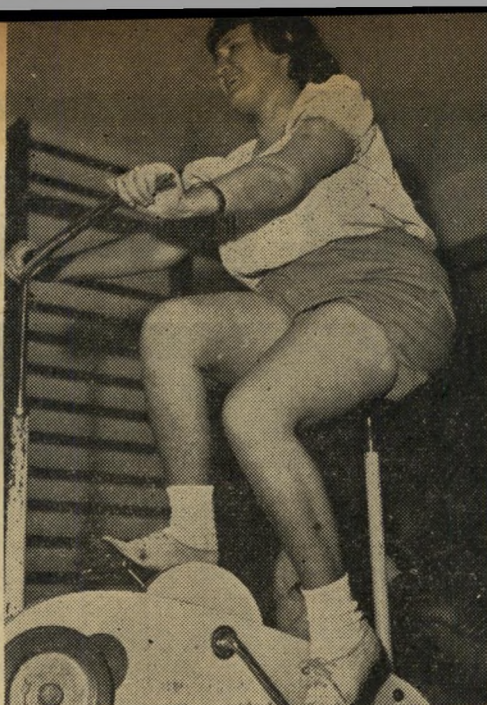
כדבריו של מומחה אמריקאי נודע: היופי אינו גופל מן השמים, כל אחד יכול להשיגו, בצורה פחות או יותר מושלמת. זהו אידיאל שאין לזלזל בו: הגוף היפה, ממש כמו הגש- מה היפה, מגביר ייפיים של החיים.

דכיים שמנות

אחד הלקויים התדירים ביותר. סילוקו: אימוץ מרוכז של שרירי הרגליים. בתרגיל החשוב ביותר, שהוא גם התרגיל היסודי של פיתוח הגוף: כפיפת ברך עמוקה (למטה, ימין). הי מתאמנת לוקחת משקל לרוחב גבה, מתכופפת עד שהצד התחתון של הירך נוגע בשוק, מת ישרת. יש לנשום בירידה, לנשום בעליה. הנסיעה באפניים (מ) שמאל, למעלה) מרפה את שרירי הרגליים, מפעילה אותם ביתר רכות. מיטת הקפיצים (משמאל, למטה) מאפשרת עשרות תרגילי ים. התמונה מראה את התרגיל היסודי.



לא נכונה ובלתי מיוסדת היא טענתם של האומרים כי עבודת המשקלות מקשה את השרירים, מפריעה. הנכון הוא ההיפך: גמור: בזמן האחרון הפכה עבודת המשקלות לאומנות, חדרה בין אלופי הריצה, הקפיצה, ההתאבקות, ההתאגרפות בארצות הברית. הוכח כי עבודת המשקלות היא היסוד בתרבות הגוף, חשובה בריפוי אינבלידים ונפגעים, יעילה בהורדת שומן, משקל מיותר, השגת כושר גופני מצולה, פיתוח חלקי גוף מסוימים.



בטן שמנה ובולמת

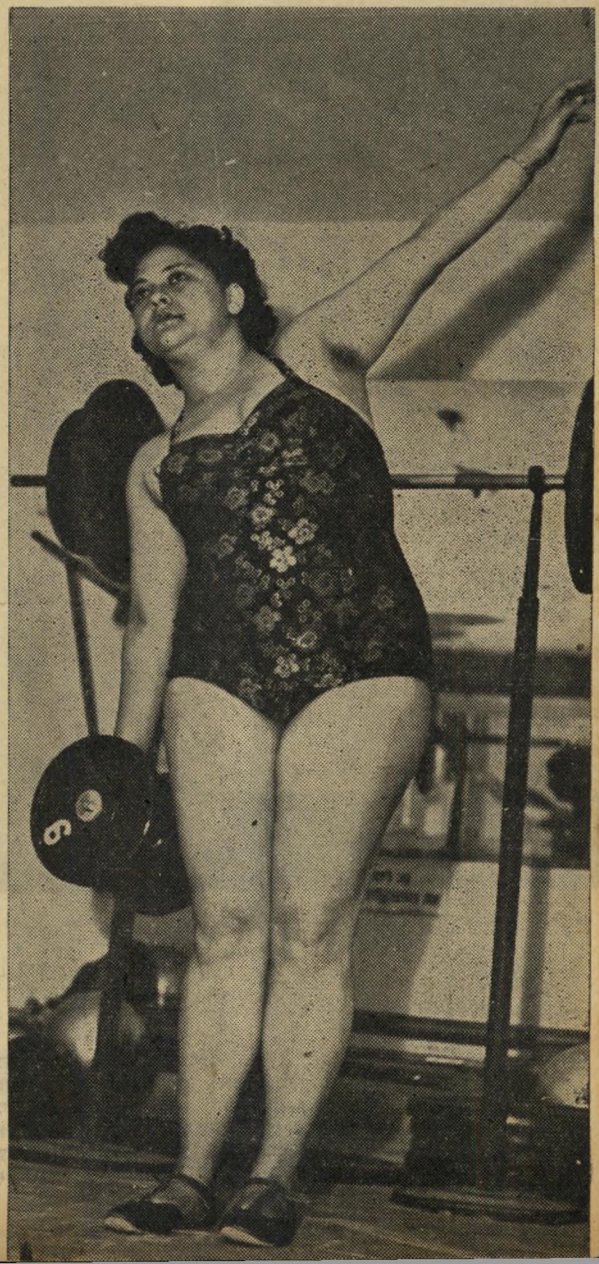
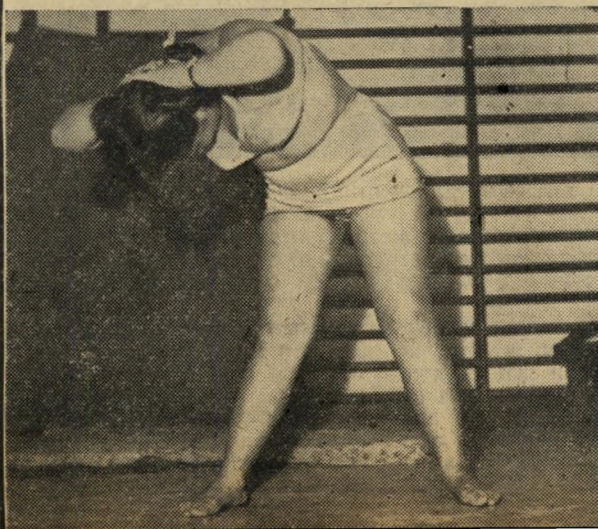
הגורם: חוסר תנועה של שרירי הבטן, המת כסים שכבה של שומן. התיקון: (התמונה הי שמאלית). המתאמנת שר כבת על גבה, ידיה מא חורי עורפה, מתישבת בהדרגה, היא מחזיקה משקל מאחורי העורף, מוסיפה להתישב. היא נושפת בהתישבה, נוש מת בשכבה, התרגיל מפ תח את שרירי הבטן הי עליונים. תרגיל שני: הר-



אגן שמו

אחרי שהשומן קנה לו את מקומו על שרירי ה בטן, הוא עובר בהדרגה לאגן הירכיים, מכסה או תו ב"צמיגים". זה השר מן המרגיז ביותר את ה אשה. הדרך לתיקון: הטיית גו לצדדים (מימין) המתאמצת עומדת ישר, רגליה צמודות, ביד אחת היא מחזיקה משקל. היא מתחילה לאט להטות את גופה לצד המשקל. ביי צוץ נכון של התרגיל מפעיל באופן מרוכז את שרירי הצד. נושפים ב כיפוף נושפים בהתיש רות. תרגיל שני: נגיעת מרפק בברך (למטה). ה מתאמנת עומדת בפישוק של 50 ס"מ, ידיה מא חורי העורף. היא מתכו פפת, נוגעת במפרק ימין בברך שמאל, אחריכך להיפך. התרגיל מפתח גם את שרירי הצדדים. נושפים בכיפוף, נושפים תוך כדי התישורות.

תרגילים אלה ודומיהם, מפעילים אמנם את השרירים מתחת לשומן, אך נקודה זו בגוף מצריכה עבודה מתמדת בכדי לסלק את השומן לחלוטין. אמנם נראות תוצאות ברורות כבר אחר חודשיים, שלושה, אך הסילוק המוחלט תובע אימונים מתמידים.

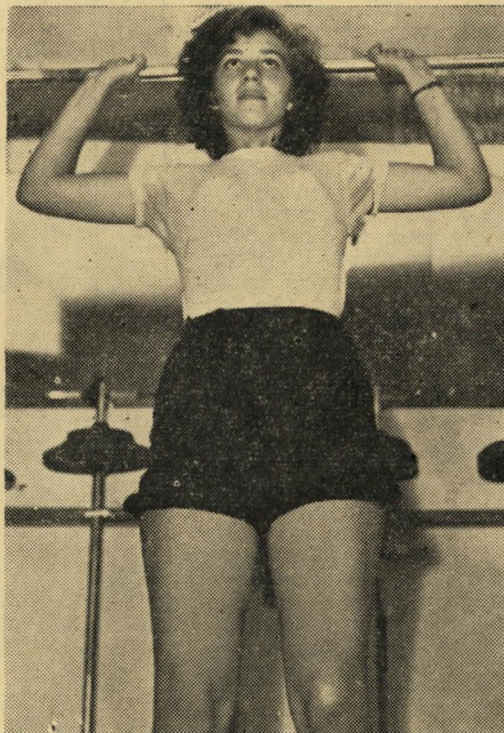


יב וחניכותיו. צידם מ. ש. במכון זה שורה
 ים בגוף הנשי תרגילים אלה מחושבים לחולל
 רגילה של שלושה חדשים. בתנאי שהאימון
 במכשירים ובכוח הרצון של המתעמלת

יצִיבה גרועה

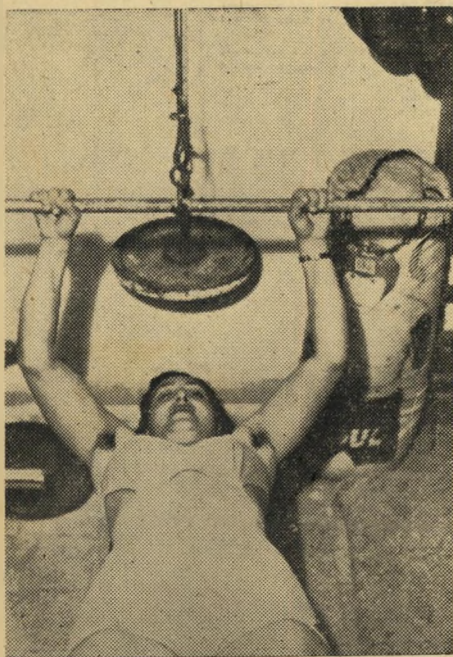
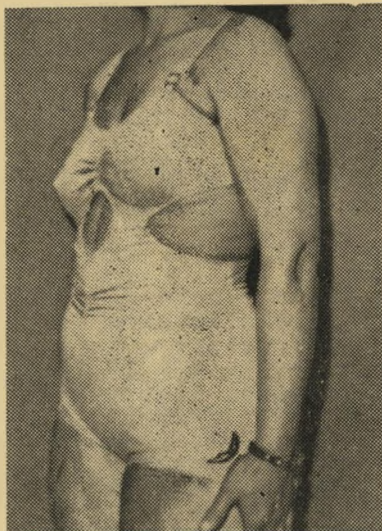
הפגם המכער ביותר
 תר את גוף האשה.
 בעלת הפנים היפות
 ביותר מאבדת מיד
 פיה ע"י יציבה קמור
 רה וגרועה. הדרך
 לחיקון : לחיצה מי
 אחורי העורף (מימין).
 המתאמנת
 מעבירה את המשקל
 מאחורי העורף, ע"י
 מות ישר, לוחצת את
 המשקל כלפי מעלה,
 מכופפת את היד עד
 שהוא נוגע שוב ב
 עורף. נושפים בירי
 דה, נושמים בעליה.
 תרגיל שני : הרמת

גו (משמאל, למטה) : המתאמנת שוכבת על הבטן, העקבים מתחת
 לעצם כבד, ידים ישרות לפניו, מחזיקה בהן עצם קל, מתרוממת
 לאט. נושפים בירידה, נושמים בעליה. תרגיל שלישי : הרמת
 ישור (למעלה, מיין). תרגיל לשם חיזוק הגב. המתאמנת לופתת
 את המשקל, מתישרת תוך החזקת המשקל, מתכופפת שוב,
 נושפים בשעת הישור, נושמים בזמן הירידה, נשימה עמוקה.

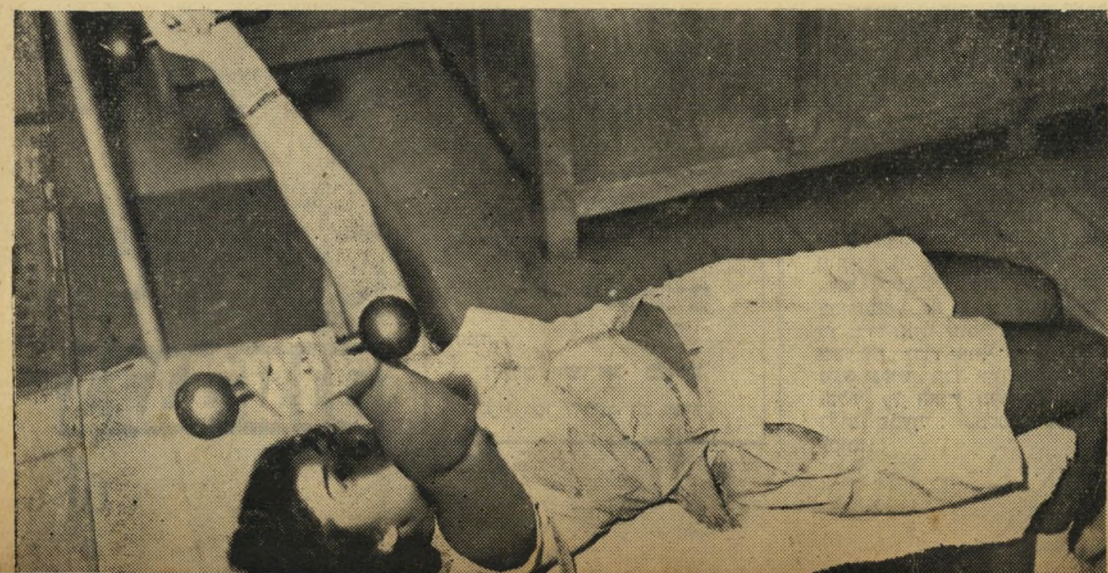


חזה נופל

אחד הלקויים שקל
 ביותר לסלקם. הדרך :
 משיכת מגוף (משמאל).
 המתאמנת שוכבת על
 דרגש, מחזיקה בידיה את
 המוט הקשור בקצה המ
 גוף, מושכת אותו אל
 החזה עד שהוא נוגע
 בחזה. מישרת את הזרוע
 עות, וחוזר חלילה. נוש
 מים כשהידים עולות,
 נושפים כשהן מושכות
 את המוט אל החזה. תר
 גיל שני : ידים לצדדים
 בשכיבה (למטה) המת
 אמנת שוכבת על ספסל,
 מחזיקה במשקל בכל יד.
 התרגיל מתחיל בזרועות
 ישרות לחלוטין מעל
 לראש. מעבירים את
 הידים לצדדים עד שהז
 רועות מקבילות לארץ, מרימים אותן חזרה. אחד התרגילים
 הטובים ביותר לפיתוח שרירי החזה. נושמים בפתיחת הזרועות,
 נושפים בשעת הרמתן.
 גם לפיתוח הזה "בלתימפותח" יפים תרגילים אלה. ההבדל :
 ביניהם הוא במספר החזרות על התרגיל, המותאם למצב המתאמנת.



מת רגליים בסולם (תקו
 נה ימנית תחתונה). ה
 מתאמנת לופתת את ה
 סולם. מרימה את רגליה
 עד שהן מקבילות לקר
 קע. התרגיל מפעיל את
 שרירי הבטן התחתונים.
 תרגיל שלישי : העברת
 רגליים מעל למקל (תמו
 נה ימנית עליונה). המת
 אמנת מרימה מעט את
 המקל, מעבירה את רג
 ליה הלך וחוזר מעליה,
 מפלי לנגוע בו ברגליה,
 ומבלי לנגוע בקרקע.



בינתיים אבדו לי המשקפיים. לא יכולתי לראות. משחזרתי קצת לעצמי אמרו לי: ועכשיו עליך להודות לסמל. סירבתי. רבתי. הם צו עלי: תגיד — תודה רבה אדוני הסמל. סירבתי להגיד "תודה רבה" וגם "אדוני הסמל". כתגובה לכך הוציאני החוצה ופקדו עלי לרוץ. לא רציתי לרוץ, אילו גם הייתי מסכים לא הו לי כבר כוחות. אז צעק הסמל "אינצל אבוק" (בערבית: יקולל אבוק). לדברי העד חל במקום זה שינוי בעמדת השוטרים. הם אמרו לו הפעם לא לרוץ אלא לפול כמה פעמים ארצה. הוא עשה כן והוכנס אחר כך לתא. בתא ישב עצור אחר, שסיפר שעבר עליו אותו נסיון. העד צור ההוא סיפר לזרמור, כי הסכים לב"סוף להגיד "אני מודה לכם על הכל שעשיתם לי" ונתנו לי מנוחה. "בישיבת בתא" — המשיך העד וזרמור סיפורו — "שמענו כיצד צועקים בחוץ: "לעבדאל" לה אתם רוצים ללכת וכאן אין לכם כוח? מכוניות להצית — כן? וללכת — לא?" מה עשו אותה שעה העצורים בחוץ? הם רצו.

"כמה פעמים רצתם כך? האם כל השוטרים פקדו לרוץ? האם היה קבוע מראש כמה זמן צריך לרוץ? האם היו אלה תרגילי ספורט?" על שאלות אלה של חברי הועדה לא ידע זרמור להשיב בדיוק. הוא לא שמע, לא הוכרו על סדר היום במחנה, הוא לא חושב כי היתה זו התעמלות. לדעתו היתה זו התעמלות. "האם היית רוצה להתעמל בשוטרים?" שאל דוד הכהן את זרמור. העד לא הבין, חייך, הביט על חברי הועדה. דוד הכהן הסביר: "אני יכול להבין, אני יושבתי בעצמי. אני שואל: האם היית רוצה להתעמל גם אתה בשוטרים?" זרמור השיב: "עוד איך. בשעה שהכו אותי הייתי רוצה להכות אותם".

הכנסת

אחד מהשניים: כובן

השבוע (השמיני לפני הבחירות) נגרעו רוחות החיים, שהסתפקו בהפעלת ועד דת החקירה בפרשת מתחנה-המעצר יגור (בה הודה המפקח יחזקאל סחר כי אמר גם נהגו בעצמים שלא כחוק), בדיון כי כמה חוקים שגורתיים. אחר שהחליטו לקצץ שבוע אחד משבועי שבועות העבודה התקיימה שנונית, כדי לאפשר לחיכים שמפגלגיהם מתחרות בהעמדת צירים לקונגרס הציוני הכ"ג, לשלח בקהל הבוחרים את פיתויי הלשון שלהם, נתפנו להקשיב לדורשיה בין מרדכי בנטוב, ח"כ מפ"ם שהיה שר העבודה והבינוי בממשלה הזמנית, למשה שרת, שר החוץ בכל ממשלות ישראל.

שגריר בתור עד: כהמשך להאישיות בת שמונת הימים של בנטוב, כי ממשלת ישראל דחתה הצעת מכירת נשק מאחת המדינות המזרחיות, חידשה אחר הכחשת שרת, קבע כי היא (ההכחשה) "כוזבת בתכלית".

שר החוץ לא נרתע, חזר על שלו: "אני חוזר ומודיע, כי הסיפור שסיפר בנטוב — הוא סיפור כוזב בתכלית". אחר הציע לברר את הדבר בהצעת חוק ובטחון, להזים את טענת בנטוב המסתמכת, כביכול, על ראשי משרד הבטחון, ציר ישראל בצ'כיה, אהוד אבריאלי. בינתיים הסתפקו שני היריבים בשימוש הדדי של המלה "כוזב", לא שמעו דבר מפי אהוד אבריאלי, שהפך בשבר עות האחרונים מנהל משרד ראש הממשלה, השאירו את ההחלטה, למי מגיע תואר הכוזב, לציבור.

מפלגות

המסרבים ללכת בתלם

ערב הבחירות לכנסת הראשונה נתאספו בירושלים שלושים צעירים ספרדיים, פקידים ומורים, החליטו להקים מפלגה שתציג את ענייני העדה הספרדית, בהבדלה מחוגי העדות בישראל, שאינם דואלים במיוחד לשיפור רמתם הכלכלית והתרבותית של המוני העדה הספרדית.

כאשר רוכזו 400 חברים פתחה התנועה החדשה, שקראה לעצמה תלם (תנועת ליכוד-מזרחיים), בפעולה נרחבת: שיגרה נציגים למעבדות, פתחה שיעורי ערב לעולים, ארגנה קבוצות ספורט, אליהו אלישר, חבר הכנסת שפרש מהסיעה הספרדית וזכה בסגנות ראשות עיריית ירושלים בזכות הופעתו כראשון

(המשך מעמוד 6)

אותו בוקר באו העתונאים הראשונים לבית המשפט המחוזי בת"א מאחר שבי אותה שעה עוד לא ידעו בבית המשפט, כי אמנם צריכה להגיע לכאן ועדת חקירה. הועדה הגיעה בשעה עשר, אך אחז מחבירה הספיק כמה שעות קודם לכן לעזוב את הארץ בדרך האויר (יוסף ספיר מהציונים הכלליים) ונתעוררה השאלה אם הועדה יכולה לשבת בלעדיו. לבסוף נתכנסה הועדה בשעה 11, לאחר טעה של "שהות", שיחות חטופות בפרוזודיה בית המשפט. חנה למדן (מפ"ם), שער ראשה מסודר בצמות, למרכיבה משקפיים מסוג אמריקאי, יושבת ראש כמעט מלידה. בכל זאת לא זמה המקום לבמה משפטית, בפ"ס כאשר היו חילוקי דעות גלויים בין חברי ועדת החקירה. למשל, דוד הכהן, איש מפא"י, ביקש להציג לעד שאלות על הנוהג של אנשי מחתרת ("האם אתם פלא אם אומר לך, שאנשי מחתרת אינם חייבים לומר את האמת אף על פי שנשבעו כי יעשו כן?") אולם היושבת ראש הפסיקה אותו באמצע, בהעירה כי "אין הועדה הזאת יודעת מאומה על השתייכותו של העד למחתרת והיא דנה אך ורק באשמות של המחלוננים נגד השוטרים". לד"ר באר ("חרות"), המסיבי והמאופק לכאורה, היתה שאלה אחרת: "האם יש הבדל בין הצבא לבין מחנה גילמה?" העד חייך: "יש הבדל גדול. שאלתו של ד"ר באר באה לאחר שרוד הכהן שאל את זרמור: "האם אתה בתור חייל אינך רגיל עוד לאי סדרים מסוימים בחיי מחנה המעוררים תמיד תלונות?"

הנוהג היה אחר מזה של בית המשפט. העד דיבר בשטף, ללא שאלות ותשובות, ללא חקירת שתי וערב. היה לו מה לספר. הוא אמר, כי אותו איש שבא אליו במדים אורחיים כדי לערוך חיפוש בביתו הראה לו אמנם תעודה, אך מיד הסתירה והוא (העד) לא הספיק "לראות את הכל", פרט לסמל צבא ההגנה לישראל. מי היה אותו איש, שבא לערוך חיפוש בביתו של החייל זרמור — לא ברור. העד אמר, כי בתור חייל אין שוטר רשאי לחקור אותו, לעצור אותו או לערוך חיפוש בביתו. אבל "האיש" אמר, כי יש לו הסמכות והראה את התעודה.

"הייתי במצב רוח מרום כאשר חיפשו את צלענו. הייתי אותו יום בחופשה מהצבא, 24 השעות עמדו כבר להסתיים, כאשר באו השוטרים לבית. התחלתי להתלוצץ. אז אמר אחד מהקצינים הגבוהים שהיו באותה שעה בבית: "אני מציע לך לא להתלוצץ, אחרת יהיה סיפך מר". אחר כך, הוסיף העד, נתברר, כי אותו קצין גבוה היה יוסף נחמיאס. סגן נגד המפקח הכללי, בהזדמנות אחרת, כאשר בא נחמיאס למחנה גילמה, נזכר הקצין בדבר וחזר, לדברי זרמור, על אותם הדברים: "אמרתי לך אז שלא תתלוצץ, כי סופך יהיה מר, זוכר?"

"אתה כבר תרוץ!" פרט לשם נחמיאס ולקצין בשם ברונטל, לא זכר העד אף שם של שוטר, לא ידע מספריהם, דרגותיהם, לא ידע כמה היו במספר. אפשר, כי בעיקר לא הרגיש בכך מפאת העדר משקפיו (הוא קצר ראייה), יכול להייתר, כי בגלל זה שהיה מבולבל, הסביר, מה אירע אתו בכלל ירושלים ואחר כך במחנה גילמה? את כל זה סיפר מרדכי זרמור באופן כרוניולוגי: מירושלים נלחם קחו העצורים לאחר שביתת הרעב למחנה גילמה צו עליהם לרוץ. מי שסירב קיבל מכות. אחר כך היה עליו לומר "תודה רבה". מי שסירב לומר תודה, הוכה שוב.

"שהגענו למחנה ניגש אלי שוטר ואמר "לרוץ". סירבתי. הוא דחף אותי וצעק: "לרוץ!" אמרתי: "אנינו כלב שלך!". על כך מקד השוטר להביא אותי לצינוק. הצינוק היה למעשה חדר מבודד. אחר כך לי להסיר את הכובע. עשיתי כן אף על פי שאני אדוק. אז נתן לי הסמל סטירה. ישבתי בחדר המבודד כשלוש שעות. אחר כך באו לחקור אותי. עם שחר הרציוני החוצה ואמרו שארץ. שוב סירבתי וקיבלתי בעיטות. אחר כך שאלו אותי: "גו, אתה כבר תרוץ?". אמרתי "לא". קיבלתי סטירה לחי, אך עמתי בסירובי — לא רצתי. ואז תפס אותי שרטר בידי ואילו שוטר אחר מאחורי תפסני בשערו, גררו אותי על הארץ ולבסוף ניגש שלישי, הכה אותי במקל על הראש. נפלתי על הארץ מעורפל. כעבור כמה דקות שמעתי: "מספיק שכבת, עכשיו לקום".



קריאת

בצע

לשירות

בצע

שמחה להודיע על הפתיחה
הרשמית של מפעל הרכבת
המכוניות שלה בחסות
של ראש הממשלה
מר דוד בן גוריון
ביום 14 ביוני, 1951.



פסנתרים
קניה — מכירה — תקונים
כוונים
א. וסטרמן, ת"א, רחוב רש"י 9

דרוש נער שליח
בעל אופניים
לפנות:

דפוס ישראלי בע"מ
ע"י גשר ירידנו, תל אביב

לונה-פארק יפו



חג
האביב

גלגל ענק

התנגדותם של הרבנים, הכפופים לשיעור זה, או עלה לישראל עם אשתו, שנקראה צהר שרה.

כיום אפשר למצוא אותו ברמות הש"ב, עובד בטוריה, מתעסק במעבדה קטנה שבמושב, גר בחדר קטן, הוא מומחה לתעשיות ציפוי זהב לכלי חרסינה. אף כי הזמינוהו לאמריקה, סרב לעזוב את הארץ.

לפי הצעות הרופא

כשנכנסים לפרדור דירה מספר 1, בבית מספר 16, ברחוב צירניובסקי ב"ת"א, נדמה כי זהו בית תל-אביב רגיל. התמונה משתנית, כאשר בעלת הבית,



זאב ורשבסקי
הרופאים אסרו

גברת ורשבסקי, מובילה את הבא לחדר האורחים. מבט ראשון מסחרר את הצד פה, החדר נראה כאלם מוזיאון, המונח, שולחן האוכל, והכונניות עמוסות עשרות תבניות, בובות, מאפרות, כדי פרחים. זאב ורשבסקי הוא גבר מעל גיל הש"שים. את המבקר הוא מוביל בחדר קר דש, מסביר: "את הדברים האלה אין אני יוצר למכירה; לאיש לא נתתי בכסף או חנם חפץ מן החפצים. אני מיצר אותם לשם תענוג בלבד".

זאב ורשבסקי הוא יהודי חרד שומר מצוה. אחרי אסון משפחתי, לפני כמה שנים, חלה, חדל לעבוד, לפי מצוות רופאים. במקום לשבת בביתו, להתבטל, החל מאסף צדפים, מריק גרעיני מישמיש, קלר פות שקדים, החל לעצב דמויות. עסק זה מצא חן בעיניו. לאט לאט החל ליצור מבנים יותר מסובכים, רובם ככולם לפי נושאים תנכיים על לוחות עץ קטנים, בגודל 30x40 ס"מ בערך, בנה תמונות, שתארו את עקדת יצחק, חלום יעקב, מות שמשון, יעל וסיסרה. מלבד הקטיפות והחרצנים, השתמש גם בעור וגיליון לצ"יור העצים, חול לבן, שברי אבנים וזכר כית, לתאור החרים והגבעות. זאב ורשבסקי נאה בעבודתו, ביצירות, שהוא מוציא מתחת ידיו.

רוב היהודים, בגיל מסוים, אינם חודלים מעסקו במסחר. הגויים נוהגים אחרת, הם מוצאים להם "הובי", לעת זקנה, חיים בצנעה על פנסיה, נהנים משארית חייהם, אומר הוא. מקרה נדיר שיימצא אדם כזה בארץ, שעבודתו מצט"ינת בכוח דמיון רב. מראה זיקה לאמינות.

מעשרות התכניות, הנמצאות אצל זאב ורשבסקי, מתקבל הרושם, כי לו לא היה מנהל מטבח מורחי, יכול היה להיות אמן בעל דמיון והבעה.

הארץ

ברוגז

מפ"ם לא תשתתף בכל ממשלה עם מפ"ם (חרות)

מתתיהו בן-ארי, צפת

וותיק מחתרת שהובאו הנאשמים שהורשו עם הראשונה ומעצרים הווארד הם: ... ונח אליעזר זרמסר, בן 222 (הבקר).

עתידי מזהיר

ברגע שתצאי ל"אור העולם" תהיי יותר מפותחת, יותר פקחית, יותר בוגרת — והפסדך יצא בשכרך! (לאשה). נעמי נבו, תל-אביב

יום נתבקש לטיל על פני שטח פתוח של חולות שעל יד תחנת המטרה. הוא לא הבין לפשר הדבר (מניין ידע לאן נור טות הסוליות שלו?) סביעת העקבות הראו, כי הוא האיש שרגלו הימנית נוסה הצדה.

המשק

גרענים: ליל ולאי-כלוסיה

כשנפגש שר החקלאות פנחס לבון עם צביר הנשים, למד כיצד להעריך עתיד איים. עקרות הבית לא קיבלו בשלחה את הבטחות השר לשוועות הקרובות, אלא הרימו את קולותיהן: איזה הביצים שהבטחת? איזה הבשר, שאינך מחלק? איזה הסוכר?

פנחס לבון הודה שטרם עמד במבחן קשה כזה. צעקות האמהות והנשים הש"פיעו כנראה יותר ממאה מאמרים בעתור נים. בשבוע שעבר, לראשונה בתולדות משרד החקלאות המחודש, החזירו את מנת הבשר, בעד השבוע הקודם וניתנה מנה כפולה.

אך לקיים את ההבטחות בנוגע ל-22 ביצים לחודש יהיה קצת יותר קשה. למי רות התרועעות על הבטחת מלאי של גר עינים ומספוא לשנה ויותר, אספקת ה"מוונות לבבלי חי צולעת ותפוקת הלול יורדת. אמנם נקנו כמה מיליונים ביצים במסגרת החווה המסחרית עם פולניה, אך האזור לא יראה אותן.

באין מספוא המטילות אינן מציינות לציון. והתרגולות הן "ברוגז" אחר ש"נודע להן שחלק מהגרענים המיועדים להן נצרכים על-ידי האוכלוסיה. שות"טים את הלהקות הזקנות ולהקות צעיר רות לא הוכנו במידה מספיקה.

משרד החקלאות לא חוייב לכך שתה"גשמה ההבטחות האמריקניות — שלח נציג לאירופה כדי להשיג מהיבולים ה"קציים בצרפת, הולנד, את שניתן לה"שיג.

דרכי חיים

אחרי המוות הכל נגמר

אברהם זייפרט נולד בשלזיה להורים גרמנים, ורישום כפרוטסטנטים. אביו היה חבר במיסדר הבונים החופשיים, הוא קיבל חינוך חפשי, לא דתי. הוא למד חמימה, עבד במקצוע זה. מימרה אחת היתה רגילה בפיו: — "אחרי המוות הכל נגמר".

אחרי המלחמה העולמית הראשונה, החל לחשוב על בעיות אמונה. חוסר יציבות, כלכלי ורעיוני, השתרר בכל. חשב וזייפרט: "צריכה להיות אמונה, שתחזיק באדם את אמונה פוליטית, אלא דתית. הוא התעניין בבודהיזם, אלא שהמיסטיקה והערפול הרב הרחיקוהו. כומר קתולי, שהתידוד עמו, החל לשוחח. התוצאה: אברהם זייפרט עבר לאמונה הקתולית. ההגיון החיצוני שבקתוליות שכנע אותו. שנה לפני עלות היסלר לשלטון מת אביו. כעבור שנה נשא לאשה נערה כחור לת עינים, מריה, עבר אמה לבואוריה, הארץ הקתולית האדוקה. שם עבד במע"בדה שלו, חקר צמחי רפואה.

זייפרט לא אהב את הנאצים. שלטון האימים יזעזעו את מצפוניו. הוא לא היה מסוגל, כאנשי רוח רבים, להשלים עם הדיקטטור בעל השפס והחולצה החומה. כשראה את כניעת הקאטולים לטירור, נת"ערצה אמונתו בהם.

בינתיים נרשם על ידי הנאצים כמסוכן. ב-1944 נאסר ע"י הבולשת הנאצית בע"ון השתתפות בארגון מחתרת בינלאומית. יחד עמו נאסרו 68 אנשים נוספים, בני לאומים רבים. הם התכוננו לבצע פעור לות חבלה.

רבים מתכננו הוצאו להורג, אולם עליו שמרו. היו בטוחים: הוא המנהיג הרוחי נה, האינטליגנט היחיד בין כל חבריו. בכל הסוהר חיכה למותו, האמין אמונה רבה באלוהים, ראה זאת כתוצאה הגיון מעדי, הסתמך במחשבתו על תורת הא"טומים, על מציאות האנרגיה, הדוחפת הכל בכוח יחיד לנקודה אחת. האמין וזייפרט, בתאו: משהו מסתתר מאחרי החוקיות, וזה — האלוהים.

טוריה וזהה. כיבוש ננות הברית שהורו, המחשבה על אלוהים הביאות להידות. הוא לא הקדיש במחשבתו מקום למצוות המעשיות, השאירן לאדוקים. מ"1946 השתדל לקבל אישור הרבנות להתי"הדות, קיבל זאת רק ב-1949, בשל

להגיד. השבוע, משטים סגן פרקליט המחוז, ד"ר בנימין טומקביץ, את נימור קי התביעה במשפט נגד הנאשם בשוד, שלח הקסיגור סביבו מבטים של אחד המרוצה מאד ממלאכתו, היה הרושם, כי עוד מעט ויפנה לשני הקצינים: "בחור רים, מלאכה מצוינת". לנאשם לא נשאר רה ברירה. לאחר שלשה שבועות של הכחשות,

מה היה הגיב הזה של הקצינים מינ"קובסקי ומאירי?

קורטוב של עקבות: בחודש מאי אשתקד אירע שוד במחסני סולל"בונה בקרבת ואדי פליק. שלשה אנשים רעולי פנים התקיפו את השומר יחיאל הרשקו"בין, קשרו את עיניו, הוציאו ארבע טר"נות של חמרי בנין (הערך בימים ההם: 2600 לירות), העמיסו על מכונית משא והסתלקו. בשעה שהשומר ניסה להתנגד שמע את אחד מהם אומר באידיש: "מו"טב שלא תתעקש, חיי אדם לא משחקים אצלנו תפקיד. כדור בראש — ואינך". משנסלו הקצינים מינקובסקי ומאירי את החקירה לידיהם לא היה להם אלא קורטוב אחד של עקבות: טביעת הצמי"גים שליד המחסן. אולם הללו נעלמו מיד בעלות המכונית על הכביש. מלבד זה גר"לו במקום טביעות סוליות גבר ורגלו היו מנית נוסה במקצת ימינה, כלומר הסבי"עה עמוקה יותר כלפי צד החוף של הסר"ליה.

החישוב היה, כי המכונה צריכה היתה להגיע לקרבת מקום. זה התקבל על הדעת מאחר שהבאת מכונית משא מתל אביב או חיפה היה דבר מסובך למדי. הואיל ובסביבה יש גרזים אחדים הנמצאים על פני חולות, יתכן, כי גם שם ימצאו עק"בות, השבו טביעות סוליות וערכו טביעות של עקבות צמיגים ככמה וכמה מקומות, מבלי שבעלי המוסכים ירגישו בדבר. מיד נתגלה בהשוואה צמיג שדמה לאותו סימן שנמצא במחסן "סולל בונה". בחקירה המדויקת נקבע הדבר סופית.

כך החלה החקירה המסובכת. לבסוף הגיעה המשטרה לחווילה פרטית בקרבת פתח תקוה. בעלי החווילה שהו באמרי"קה. צעיר בשם חולף שניידר שמר על המקום, היה משקל כל יום את הפרחים. הצעיר אמר, כי אינו יודע מאומה. אולם החוקרים ערכו חיפוש מדויק בארון הבגדים ובפרט חיסטו באגף בגדי הנ"י



אברהם זייפרט
הרבנים התנגדו

שים. השוטרים לא הבינו, אך פקודה היא פקודה. לבסוף נתקל הקצין מינקובסקי בחלוק בית של גברת, בצעו חירוד ופר"חים אדומים מקשטים את הקצחות. למראה החלוק הזה השתתף חיוך על פני הק"צין. "זהו המפתח" אמר, "אפשר לס"י"ם את החיפוש".

אותו יום השו החוקרים במעבדת המשטרה את החלוק עם חתיכת הבד אשר בה קשרו את עיני השומר בזמן השוד. היה ברור: הסרט נקרע מתחלוק. השוד"דים לא היו זהירים, השאירו מפתח חשוב ביותר לחוקר. לא זו בלבד, אפילו לא השמידו אחריכך את החלוק.

עתה נשאר רק להוכיח, כי הבחור שמשקה את הפרחים בחווילה הוא אחד משלשת השודדים. חולף נעצר ועודו אותו

רשימת הציונים הכלליים, אימץ לעצמו את התנועה החדשה, דאג לכך כי יד"ימינה, דוד סיסון, נעים ההליכות וקל"הלשון, ימונה ליושב ראש התעד הפועל של התנועה.

אך בקשרו, השבוע, את תל"ם (שגדל בינתיים 800" חברים) בציונים הכלליים, לקראת הבחירות לכנסת השנייה, חוללו אנשי תל"ם, הגוסים למפא"י והפועל ה"מורחי, מהפכת חצר, סילקו את אלישר וסיסון מראשות התנועה.

אחר תגרות ידיות, בהן היו נציגי שני הצדדים עולים חדשים (בעיקר: בולגרים כבדידי), כרוזי האשמות הדדיים, נתברר כי אלישר נשאר קרח מכאן וקרר מכאן: אחר שניתק את קשריו משלישית הח"כים הספרדיים, גירור מפיא"י (שיטריה) בין עמי, אלמליח) ואחר שלוונו להעביר את תל"ם למנה הציונים הכלליים, נותר ללא עורף, יתקל בקשיים באם ירצה להבטיח לעצמו מקום (ומושב בכנסת) ברשימת הציונים הכלליים, למודי הסניין בהעמדת אישים חסרי-עורף ציבורי ל"ב"חירות.

פשעים

זה מסנוור את העיניים

היא עמדה על דוכן העדים בפני השופט המחוזי, אליעזר מלחי, ומסרה, כתשובה לשאלות, תיאור המעשה. אשה כבת 40, נשואה ואם לשני ילדים, עולה חדשה, הנמצאת בארץ כשנתיים, הבינה פחות מכולם משום מה קרה הדבר. בשעת עב"דתה בפרדס אמר לה מנהל העבודה, כי עליה ללכת אותו לפנים הפרדס לשם ביצוע עבודה מסוימת ("להתייזם סם נגד עכברר שים"). המנהל הזה ישב על ספסל הנא"שמים.

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמהון: "אבל מה אתה רוצה דוקא ממני? האם אני יפהפיה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה השפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג, למחרת סילק את האשה מה"פרדס".

האשה סיפרה, כי מנהל העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש מהר התברר לה הכל. היא התנגדה אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. באם תתנגד לו, יצא מדעתו. האשה שאלה מת

על תקליטי "קולומביה"

בחוילה כעין הזית, מוקפת גינה מגד-
גד פרחי גוי, בצפון חלאביב, חי החום
נרד, פסנתרן ומחבר מנגינות, כשהוא
מוקף: פסנתר, רדיואים של כיס (תוצרת
אמריקה), פספונים, תחי גינה שמורים
בראגיו פתוחים. מזודות מסע של עור, הנוש'
אות המפות להב (נרד, ישראל) ואשה
יפהיפה, שנשאא זכב שלושה חודשים.

מלבד אלה מוקף הפסנתרן וחב"ה הגרם,
נעים: הפנים, ירוק: העין ובעל הבלורית
המשחירה, הערצת רבבות תושבי המדינה,
מוקירי המוסיקה העממית, לה הקדיש את
עשרים וחמש שנות חייו האחרונות.

כבר בילדותו (בקיב, שברוסיה) גילה נדרי, בגיל חמש, נטיות מוסיקליות בולטות : נספח לימים שלמים, לדבון חורו, לבקצן שהסעי חבית נגינה ברחובות העיר, למד את מנגינותיה, החל להשמיע פזמונות עממיים כשהוא תורר קומקום (שמצאו באשפה) ששימש לו ככלי עזר : תוף.

תוך שנים מעטות התפרסם כ"ילד פלא", השתלם בקונסרבטוריה למוסיקה בקייב, לימד אמנים בעלי-שם על הפסנתר. אחר המהפכה הבולשביסטית ברח לפו-ליין, השתקע בווורשה, בה הפך אהוב אנשי "החלוץ" שהתעדתו עלולת ארצה.

משך שנתיים עסק בחיבור מגניויות
מגניויות, מגניויות ציוניות ("שיר העבר
זה"), והפרת והחידוק של ביאליק,
בצטנר לבסוף, 1923, לקבוצת חלוצים
שעלתה לארץ, התיישב בתלאביב, פתח
סדרת קונצרטים (בעיקר משל שופרן),
פנה לעניין חדש: מגניויות עצמיות של
צדות המרח.

אחר חדשי סיורים בשכונות תימנים,

ויוני, בכך, את המחבר לארצות הברית
מקום אין החברות (בדומה לארצות-ישראל
ליות מפורדות במיוחד על תשלומי אחר-
וים אך מרבות, לפחות, בדמי קדימה.
כאשר נודמן בקיץ 1947 לפריס, כנציג
היישוב בכנס הבינלאומי למוסיקה עמית,
הניצל את ההזדמנות (אחר מספר הופעות
בגדול אולמות הקונצרטים של הבירה
הצרפתית), עבר לארצות הברית, בה נת-
קבל מחדש להקדיש את עצמו לרבות

בשלכו קונצרטי פאר (שנושאם, כמ-
קובל, היה שופון) משלו באולם קרני
בניו-יורק, בהופעות לטובת הקרנות, ההג-
ה, המגבית המאוחרת, התחבב על הציבור
היהודי בניו-יורק (הגדול פי שניים מ-



נחום נרדי ומרים ירון

כוח, לפרופסור יעקב ביטא, מומחה לאסטרטגיה (תורת הצעירים) באוניברסיטת אברליה.
בדיסט מוחמד מוסדק, ראש ממשלת אירן מלאים הנפט. המשיך לתפוס כוח ראו ראשית בעימות העולם, עמדים פנימיים, שסכסוך תולדות חיו; ניהם: כאשר ניסה מוסדק, בהתמנות בביל 34 לתת תור האוצר, ללחוד את המנגנון האירני מהחלבי בידי עליה פיטורין סיטוניים, הוצף מכתבי איום, שהציגו בכך שנכתבו דרום המאמינים.
ראש ממשלת דרום אפריקה, הבורי (ממוצא הולנדי) דניאל מלן, חגג את

אוכלוסיית ישראל היהודית, שנהר בה מונים לכל הרעפה משלה כנחל של כושר חסד, הפעלה ופיתוח, ואתה חבר ליום העצמאות תש"ט. בה נוכח שלוש אף איש, שצוטטפון במדיסון סקויר גרד.

אחר שורת שידורים מגלי הנביס, (חברת השידור הלאומית), אלבומי נגינה, עשרות תקליטים וקטעי הערכה במדור המוסיקה של המכונן בעיתוני ארצות הברית, הניווירר טיימס, החליט נרדי לחזור ארצה, ללמוד המציאות החדשה, ששתנתה אחר מלחמת העצמאות.

כשהגיע ארצה נדהם משפע האנשים החולים שהציפו את הרחוב, כמלי מו



נחום נרדי, 1951

מכתב למערכת, העמידה על האמת : המ-
חדש — ראש מחלקת ההדרכה, אליה
חיים לסקוב.

— לבדך יום אחד נטש סגן אריה מיכאל הנגבי את תפקידו החדש, כ"י"ר המשלחת הישראלית לוועדת שביתת הנשק הסורית-ישראלית, מהר לבאר-שבע, הספיק להיות ראשון הבוחרים בעיר בה שרת כמושל צבאי מיום כיבושה.

— **משה שרת** חזר והוכיח את יכולת הרבה: כאשר נודקו בתום ישיבת כנסת (בעשר בלילה) לשלוח מכתב דחוף למטה משקיפי או"ם לא מצא את כתובתו, לא נסתייע בפקידיו הירודים פוסט (שאינם עובדים בלילה), ישב למכונת כתיבה, תיק תק במהירות (שרכשה בעיתונאי דבר) את הנוסח האנגלי של המכתב.

— אחר שסקרנים גילו כי **אנדררי גר** **מיקר**, סגן שריהחוצ הסובייטי, רכש בפאריס ספרי לימוד אנגליים בסך עשר לירות, נחפזו להסיק מסקנה (מוקדמת): ייתכן, שבוכות ספרי הלימוד, יגיע לכלל הבל, שפה משותפת עם סגני שריהחוצ השל מעצמות המערב, אחר ויכוחי סרק הנמשכים למעלה ממאה ימים.

— **אברהם שרון**, התובע את פני נויים של ערביי ישראל, חור וביקש את התחנות להבדיל בינו לבין **אריה שרון**, אדריכל וראש אגף התיכנון של ממשלת ישראל, עלידי פירוש מלא של שמותיהם הפרטיים. הסיבה: "בתקופת אריה בניין נאה למופת, וזכה אברהם במחמאות הרבה. כשאברהם פרסם מאמר נפטר, נוסף על אריה על אפל".



נחום נרדי ונעמה נרדי

יום הולדתו ה-77 בצורה משולש: אשתו הגישה לו פסטידה מאפה"בית, אנשי מפלגתו (הלאומנית, שסיסמתה „אכריקה לאפריקניס") — שולחן כתיבה ותיק עור ששחור, מלן עצמו: הבטחה להינתק סופית (כדוגמת אייר) מחבר העמים הבריטי: „אנו נהפך רפובליקה. אנו חייבים להפוך רפובליקה".

— אחר שאלו אמצעיו של מלך יוגוסלביה המודח, **פטר**, בן ה־27, ואשתו **אלכסנדרה**, הגדולה ממנו בשלוש שנים, מצאו פרנסה במשרד גניירוקי ליסני ציבור: המלך ידאג למכירת מכונות ספורט המלכה — ליצירת שמלות אופנה.

מורות, בתי הקפה, מקלטי הוויז, הח"ל
ליט להתמסר ליצירה עצמית, הצריכה
תחפוש את מקומה של המנגינה המר
נית, הסרת-הטעם ומסממנות החושים.
תוך שדחה מנגינות וקליטות כגון-
"ניות" (על טוהרת השלאגר הפולני),
ב"ערכות הנגב" (לפי רומנס רוס), עשה
לישפור הטעם, הקפיד ליצור מורית,
לשאלית.

בהשפיעו על תלמידיו (ביניהם: בתו ישראל, מרים בשרי עם סרם נחל, בדרכו, ללכת למסעותיה) לעזרה בעבודתה: אהבה שחומת העיר וצורות



נחום נרדי, 1921

פרסיים, בוכרים, סתם ספרדים, נידה
בין אהלי בדחים (כשהוא רכוב על חמור)
גילה תגלית: נפרה חמימית צעירה, ברכה
צעירה, נעימת־קול (ומראה). נרדי יצר
ממנינות, שעבדו בהתאם למוטיבים אר־
צישראלים, מזרחיים (כפיפה נוף, משוש
תבל רב" של יהודה הלוי) הופיע, בקוצרו
הצולחה ארבה, בשורת קונצרטית עם צפי־
הד, רותה, נשא גינתים, לאשה.

שיתוף הפעולה של המחבר הקיבי והעזרה הישראלית התבסס במסע הרפתקות, שארך שלוש שנים, באירופה ואסיה, ביקה, בו נתפרסמו, בתצלומי תימיה, ציוריו הראשונות, ובבת אחת, עמדה (נולדת 1932), ההולכת בדרכי הוריה. תוך פרסום עקב שנרכש במסע ההרפתקות, שכלל דברי שבת מפי פרופסור אלברט איינשטיין, גאון הפיסיקה מגניז ההינז, והקלטות בארצות הברית, שנמכרו ברבבות טפסים, המשיך נרדי בדרכו, הממסר לחיבור מגנינות על נושאים ארץ-עמקיים: עבודה, עמק, גליל, נגב, ים, חג וילדים.

השיר מלב אל לב : בינתיים גילה
בכרונות חדשים : שושנה דמארי, חנה
אראנוני, רכש את הקהל בשירי
העבר. שלומדו לחינות בנגו, לחלמדים
בבבתי הספר, לצעירים בתנועות הנוער.
מגינותיו של נרדי לבחול ים המים,
החשובה לרב החובל" ושירי ילדים
מאריחמוני. הפכו נכס עממי.

שתי חברות ההקלסה המקומיות, "צליל", "קול ציון", הרבו להקליט את שיריו (בסך הכל: 150), שזכו לתפוצה ניכרת, הסתפקו בתשלום דמי קדימה פער-טים: ארבע, חמש לירות לתקליט; הכ-

לא ערפלי מחר

אליהו גולדנברג, נעים ההופעה ושקט הקול, הוא קריין בעל חתק ושם, שהצטיין כמנהל הלהקה הצבאית ביחידות ה"עבריות בצבא הבריטי בימי מלחמת הער"ל השנייה.

אחר שסיים את שירותו בצה"ל, כמפקח על אומנות הבמה מטעם מחלקת התרבות (מחתי"ר), החליט לצאת לחוץ לארץ (אנ"גליה), ללמוד במאות. אך לפני נסיעה זאת, עלה לאוניברסיטה העברית בירושלים, בה השתקע לשם עריכת שנת הש"ת למלות בספרות, לשונות.

בהגיעו לבירה פנו אליה, אחד אחר רע"ה, כל בתי הספר התיכוניים בעיר, ביקשו להנהל את חוגיהם הרמטיים. גולדנברג, שניסה להתמסר ללימודיו, דחה את כל ההצעות, אך עצם הרעיון קסם לו, הציץ, עליכו, לברוך בן-יהודה, מנהל אגף החינוך להרכיב בירושלים להקה דר"מטית אחת משותפת לבתי הספר התיכונים שבעיר.

60 מתוך 320: תוך התייעצות עם מנהלי בתי הספר (שבועה) הונחו יסודות להקמה, ושלחו 320 תלמידים למבחינים, בהם עמדו 60 בלבד.

אחר כמה הכנות מזוירות ביותר מצד התיכנים, שבנו, בין השאר, את התפאורות של הוריהם: האמהות תפרו כחמשים תלבושות, אחד האבות היה אח"ראי להתקנת מערכת התשמל, הופיעה הלהקה בפני הציבור, נתקבלה באהדה.

מנתן אתרמן לרחל: התכנית (כאן ההצגה: אליהו גולדנברג, התנועה: רינה ניקובה, התפאורה: ישראל לביא, התזמורת: יהודה אופנהיימר, המקלה: מיכאל ניר, מבטא עברי: בועז שכביץ). שותחת במבחר נתן אתרמן, שותפתו: עליית ילדים ומציליהם (מבכוכבי ילדני, "מגש הכסף") עוברת לקומדיה, פרי עטו של המורה הרמתי-גני יהודה סלוצקי -- "מאורעותיו של יאשקה".

יאשקה (שפירוס מלא של קורותיו נמצא בספרו של סלוצקי, "מעמק זבולון עד ים כנרת") הוא ילד העולה ארצה מאודיסה הרוסית, המבקש עלייה ה"ריו, שגשגו באודיסה, לחזור לרוסיה, מאחר שהוטב מצבם החומרי, אך המסור, משום חיבתו לארץ, לעשות זאת.

מיד מתפתחת דריפה משעשעת אחריו בכל פינות הארץ.

כמעט תמיד עומדים רודפי-יאשקה לפני תפיסתו, אך הוא מצליח, כמובן, להימלט ברגע האחרון.

הסיום המאושר: "יאשקה מצליח לה"ערים על רודפיו, מתחמק מהם עד למחרת הפלגת הספינה, הוא נשאר, כמובן, בארץ וכתבים האניה שוב, "אינו שוה חור של גרוש".

סיום התכנית: שיר רחל המשוורת:

אופנועים

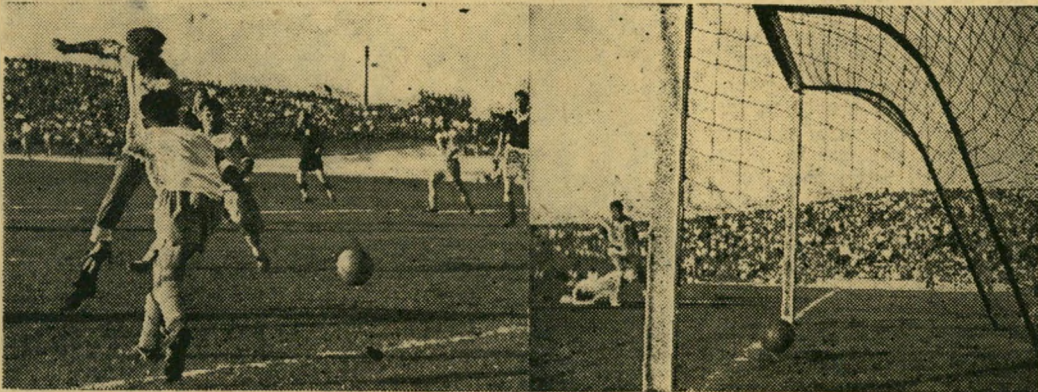
תלאה בתעלת השמן

"פרנסתך וחייך בסכנה, אל תחלל את השבת בפרהסייה" על מכתב זה, שנש"לח ליוזם התלאה באופנועים, יהודה ענן, היו חתומים: ברית קנאים, ירושלים. אך חותמת הדואר נשאה את מקום מש"לוח ההתראה: בני-ברק. כאשר עמל י"זם התלאה במסלול המסולע והתלול ב"שיר-מונים לא לקח בחשבון את ברית הקנאים, אך בהגיע המכתב הוא לא הבהיל את היוזם. התלאה הראשונה התקיימה למרות הכל.

באו ונבהלו: אם כי לתחרות נר"שמו למעלה מארבעים מתחרים הרי הש"ת

ולעסוק בספורט על אופנועים.

הגביע בני-רעם: סרטור האופ"נועים וצעקות העידוד של הקהל הרב התערבבו זה בזה. "איזו תחרות עיוורת, עד אשר לא יעשו חישוב של נקודות לא נדע מי מנצח", מחו המתחרים. אך השופטים סכמו את הנקודות והכריזו על פרנק קארידיג' מניר-רעם כבעל הגביע. האנגלי הבלונדי והמשופם רכב על ארי"אל בעל 5 וחצי כוחות סוס ואסף רק 40 נקודות. שני בא הצעיר מנתניה, גדליהו אקרמן, שזכר 49 נקודות והאופנוע שלו היה מטיפוס מצ'לס (3 וחצי כ"ס). אנרי גרינברג הגיע שלישי על טריומפ (5 כ"ס) עם 53 נקודות בעוד שהאלוף ה"קודם — מרדכי קריצמן — אסף 60 נקודות והגיע רביעי.



השער השני: בראון עז הארץ ללא הבדל של תלבושת

העיקר לפרוך השער השלישי: אופסידר

משחק ולא חששו להחמיץ שער בצד ה"תל-אביבי. סחורה מעין זאת היתה להם כבר שלש פעמים (פעמיים עם מכבי תל-אביב) אך כדור מפפר ברשת דנדי, לא נופל כל יום. הם לא טעו. שתי הקבוצות התפוסו על השער את ההחמצות הרבות גרמו למתח והתרג"שיות. "לא התלהבתי כל-כך מזמן נעוריי" הכריז בעל רמת מבהיקה בסימו של המשחק השלישי.

הכרשי עשה את שלו: לפני ה"משחקים קבלו השחקנים של הפועל ומכבי כרטיסים ליציצ האיצטדיון ה"רמתי-גני. אך כל זמן שתאריך המשחק היה רחוק דחקו את השחקנים התל-אבי"ביים לקרן זוית ובמקומות הטובים ה"שבו את העסקנים והמזכירים של הא"גודות. כ"י אחרי הכל שחקן כדורגל סוס עבודה הוא" — הסביר חבר הועדה המ"ארגנת של משחקי דנדי. כאשר התקרב המשחק השלישי נתנו לכדורגלנים ה"ישראלים מקומות קצה יותר טובים. אך לשיא הזלול השחקנים הגיעה הועדה ה"מארגנת במסיבה לאחר המשחק השלישי. בנשף שב"רמתי-גן ערכו המארחים מסיבה למנוצחים, שלא טרחו להודות למנצחים הישראלים. אם כי הם אינם פרופסיונ"ליים ולהם צריך להודות יותר, (כיון ש"הם אינם משחקים בעבור כסף). הם שב"רו את רגליהם. הוא צוואו את כוחם כדי שהמארגנים יגרפו כספים. אבל מי צריך אותם לאחר המשחק?

הסקוטי טובי-הלב, אנדרסון, לא יכול היה לשאת דבר זה ומיד לאחר שהת"חילה המסיבה הוא שאל ברוגו: "איפה הנערים ששחקו, הרי מגיעה להם מס"בה". מארגני המסיבה נמצאו במצב לא נעים אך כל מי שנקף אצבע או רעש סתם מסביב לדנדי קבל סנדוויצ'ים ומה איכפת אם השחקנים אינם.

פעם ראשונה קניתי כרטיס: הסדרנות היתה הפעם חידוש מועיל. סרן שלמה אדיר סלומון, לא פנה לקבוצות הסדרנים החובבים ועורר בכך את כע"סם. "הרי אנו היינו עוורים ושוטים על הכניסות" — טענו באי-כוח הסדרנים. אולם הסרן רחב הכתפיים לא בוש ל"השיב: "חצי מגרש היה תמיד ל"חב"רים ומכירים". הדבר הגיע לידי כך ש"אוהדי כדורגל הנמצאים עשרים שנה ב"ארץ ואף פעם לא קנו כרטיסים הוכרהו הפעם לשלם את המזכירים המפוינים כדי לראות את הפלא הסקוטי שאכזב במקצת.

* התמונה מוכיחה שאמנם היה אופ"ייד. יזענים ישימו לב למצב השחק"נים — השוער הסקוטי נמצא מעבר לקו הלבן ולשחקן הישראלי.

כדורגל

המנצחים לא חגגו

כאשר הובקע שערם הראשון של ה"סקוטים, השוהים עתה בתורכיה, התי"נשקו חברי הפועל וחברי מכבי, כל אחד עם חבריו לקבוצה. בעת שהובקע השער השני התחבקו חברי מכבי והפועל בלי לשים לב לצבע תלבושת הכדורגלן. משה מלמד נשק את יצחק שניאור ואשר בליט הצעיר נשק את צביקה סטודינסקי.

הקואליציה נצחה: נראה שכל קבוצה בפני עצמה לא יכלה לכדורגל"נים המקצועיים מסקוטלנד אך כאשר ה"ר קמה קואליציה, נוצרה חזית שלא נרתעה מלהתקיף ולהפציץ את שער האורחים. השוער הצעיר בילי בראון היה עמוס עבודה ואלמלי חוסר המזל היה הנצחון גדול יותר. חבל שהמיקוח על ההרכב נמשך עד יום המשחק וגרם לעצבנות בקרב השחקנים. לוא היה קיים גרעין קבוע של קבוצת תל-אביביות הרי בעייה זו, של הרכב ברגע האחרון, היתה יור"דת כסדר היום של מאמני שתי הקב"רות. חולית ההגנה הורכבה בעיקרה מ"הפועל, בעוד שהשורה התוקפת היתה על סהרת מכבי (חץ מאייזיק שהוד"לף במחצית השניה ע"י יוסיליה מרימ"רביץ). השילוב בין חלקי הקבוצה עלה יפה והנצחון שהוסיף לשמו הטוב של הכדורגל הישראלי בשוק העולמי לא יישכח כל-כך מהר. הפעם לא היה איכפת לחברי הקבוצה מי יבקע לראשונה את שערם של הסקוטים — העיקר שהוא יישאר פרוץ. הוא נשאר פרוץ מכיון ש"כבר לאחר המשחק השני ירד ערכן של מניות דנדי בשוק הכדורגל המקומי. ההתערבויות היו לטובת הנבחרת המ"עורבת, חוץ מכמה פסימיסטים שפשוט לא האמינו שאפשר להתגבר על ההגנה היריבה.

כדורגלנים דקניה: הייתי רוצה לקנות את... "הפסיר הבוס של דנדי לאחר המשחק השלישי. אנדרסון הזקן חשב לחזק את קבוצתו ע"י כמה שחק"נים ישראלים והרי סקוטלנד יותר טובה מתורכיה. השחקן הראשון שעלה על ה"פרק היה הפקח העירוני — אלי פוקס. פוקס יכול לשחק בכל קבוצה איר"ופאית ממדרגה ראשונה, אמר אנדרסון, ולפיכך הייתי מעוניין לרכוש אותו לק"בוצתי, מה מחירו?" כאשר הסוכר ל"סקוטי, בעל בתי החרושת לגלידה וקרת, שדבר זה אינו נהוג בישראל, השיב: "הרי רמת הכדורגל שלכם גבוהה ולמה לא תנהגו כמו שנוהגים בכל העולם?"

תענית השמן: לכל קטע של הדרך



השער הראשון: גלזר עז הארץ דחירה מסורפת

נקבע שם מיוחד והשמות לבדם היה בהם להבהיל: תעלת השמן, מורד מ"סילות, בקעת-יואב, מעלה העקריבים, מושב זקנים, סביבון, מורד נוף, תל"מסילות.

כל משתתף בא באופנוע המצוחצח והמבריק, למרות שהעבודה השחורה נעשתה ע"י יהודה ענן הרי האגוד ה"ישראלית לאופנוע אף הוא עשה מאמצים וגם תרם גביע. האגוד אינו מפלמזי ומונה 45 רוכבים. מטרתו היא לערוך טיולים

"כאן, על פני האדמה", שנתן את השם לתכנית כולה.

מדקלמים הלילים: כאן על פני האדמה לא גבבים מעל...

לא ערפלי מחר, היום.

מביעים בכך את מגמתה הברורה של הלהקה: כלי ביסוי לנוער הישראלי, שרגליו מוצקות על הקרקע, שאינו הווה בערפלי המחר.

הוליבוד

ציאפלין חוזר חלילה

לאחר שסרטו, מסייה וורדו, לא זכה לאהדת הקהל בארצות-הברית, הוחזר על ידי הכנסיה הקתולית, וחוגי הימין; לאחר שהוא עצמו הוכרז על ידי בית דין קליפורניא אביו הלא-חוקי של בנה של מלצרית יפה, ועל ידי עיתונים מסוימים כקומוניסט אנטי אמריקאי, נפוצו ידיעות, שהוא עומד למכור את אולפניו בהוליבוד, להגר לדרום צרפת. עתה נודע, שהוא נשאר, למרות הכל, בבירת הסרט, בה יכון סרט חדש, אורות הבמה. אישור ברור ראשון לחידשה היתה מור דעה, שהופיעה בחודש שעבר בכתונת

רבים, ביניהם של אחדים מחבריו שסרבו להשיב על השאלה הגורלית, ישבו אתו בבית הסוהר.

התגובה לעדותו של דמיטריק היתה מעוררת: הוא קיבל חנינה פומבית של דעת הקהל, הותר לו להמשיך בעבודתו הקולנועית. לפניו ואחריו העידו קומורניסטים לשעבר אחרים, ביניהם פראנק טאטל, במאי ותיק, סטרלינג היידן, שחקן צעיר עולה.

עתה מתברר מעל לכל ספק שבהוליבוד היה קיים מזה שנים קן סאלון-קומוניסטי בעל ממדים, מורכב ברובו מאינטלקטואלים תמימים שסלדו מן המסחריות היתרה של עיר הסרטים, שאפו לחפש אמתי שקיו למצואו בקומוניזם, שמשו חומר טוב בידי אנשי המפלגה המקצועיים,



צ'ירי צ'פלין ב"מסייה וורדו" בסמטא אפילה בלונדון

בינתיים לא העזו לסטות מן הקו שהתוו להם מעבידיהם: בסרטים-שכתבו, הפיקו, ביימו, שחקו בהם, לא ניכר שמץ של קומוניזם.

לא קומוניסטים

חוד בונד הוא שחקן-אופי הוליבדי, כשרוני, ללא ספק, אך לא מן המצליחים בעת האחרונה. חוזה פרר, בן למשפחה פוארטוריקאית * מכובדת, הוא שחקן אמריקאי עולה ומוזר, שהיה מועמד לפרס האוסקר עבור משחקו בתפקיד המי שורר ארוך-האף בסידורו דה ברדיאק. זמן קצר לפני חלוקת הפרסים הפיץ בונד מכתב חוזר בו האשים את פרר בקומורניזם.

זוהי, כמוכן, האשמה נוראה בהוליבוד, אולם פרר הוכרז, בכל זאת, שחקן הטוב של השנה. כעבור ימים אחדים קבל הז'נר לבוא ולהעיד בפני הוועדה לחקר פעילות אנטי-אמריקאית.

הכרזו פרר: "מעולם לא הייתי קומורניסט ואינני קומוניסט גם כיום. רק נתתי את תמיכתי לאגודה ששמשה מסווה לקומוניסטים, אבל בלי ידיעתי. הסתלקתי מן העניין כולו בהקדם."

סרט מול טלביזיה

מה ההבדל בין סרט לטלביזיה? סרט אתה רואה בשבתך באולם קולנוע בחושך.

המסך גדול. התמונה ברורה. התכנית נמשכת (באמריקה) ארבע שעות.

אתה משלם בעד כרטיס. טלביזיה אתה רואה בביתך. אין צורך להאפיל את החדר.

המסך קטן. התמונה לא תמיד ברורה. לרוב מטושטשת בקצותיה.

התכנית נמשכת כל היום, חלק ניכר מן הלילה. למעשה ישנן תחנות אחדות. התכנית היא על כן, מגוונת ביותר. אתה אינך משלם פרוטה למשלה או לתחנת השידור (בארצה"ב).

מה עדיף על מה? מיליוני אמריקאים קבעו: הטלביזיה! ותרזו על הסרט, הוכיחו בעליל שאצל מרבית הצופים כי עולם ההפך הקולנוע להרגל מיכאני, למין סם משכר שיש לבלוע אותו לעתים מוזות. רמת תכניות הטלביזיה היא עדיין נמוכה ביותר, אבל כיון שלהמונים רבים יש "מה לראות" בבית, הם מותרים על

* האי פוארטוריקו הוא מושבה אמריקאית.

הסרט, גורמים לירידה גדולה בהכנסותיה של הוליבוד ומטילים בהלה שאין לה תקדים בקרב אנשי ההסרטה.

מהפכה: הטלביזיה משדרת גם סרטים כשם שתחנת רדיו משדרת תקליטים. אבל כמוכן ש-107 תחנות טלביזיה לא תוכלנה לכסות את הוצאותיו של סרט הוליבדי ממוצע (למעלה ממיליון דולאר), הוצאות המתכנסות תוך חדשים רבים, בני דוד הסרט מקולנוע אל קולנוע. עתה, אם מוצג סרט בטלביזיה, רואים אותו לא מאות בכל הצגה אלא מיליונים. הסרטים המופקים, איפוא, במיוחד לטלביזיה, מורכבים בתקציב פחות, לרוב בחוסר שלמות טכנית, ירודים מבחינה אמנותית.

בכל זאת גרמה הטלביזיה למהפכה בי אורח חייהם של אמריקאים רבים. בתי הקולנוע נשעו אימתי מאז ה"מלחמה והטלביזיה, למרות אי שכלולה הטכני, תפשה את מרכז ההתענינות בבית.

מחיר אל חי: שיפורים ניכרים עומדים לחול בשידור התמונות בעתיד: טלביזיה צבעונית, שגווניה עולים על אלה של שיטת טכניקולור, העברת שידורים על ידי קו טלפוני רגיל, (הלקוח הרוצה לחנות בסרט משודר על ידי הטלביזיה, אינו צריך אלא, להרים את שפופרת ה"טלפון ליד כורסתו, לחייג את מספר חברת השדור-הטלביזיוני ולהזמין סרט מהמבחר שהחברה מעמידה לרשות לקורחיתיה). כלומר ללא הפרעות אטמוספיריות, מסך גדול יותר בטלביזיה ה"ביתית, העברת תכניות טלביזיה אל בד הקולנוע, הרחבת הרשת האמריקאית מ-107 תחנות ל-2000.

יד ביד? בשורות אלו הגבירו את התקוות בהוליבוד שהסרט והטלביזיה, תחת להיות אויבים יושיטו ידיים, ישתפו פעולה. אות ראשון: איחוד שתי חברות גדולות: חברת השידור האמריקאית (אי. בי. סי.) עם חברת פאראמאונט להפצת סרטים (לא להתליף בחברה המפיקה סרטים והנושאת אותם שם). החברה המאייחדת עומדת להציג שידורי טלביזיה על מסכי בתי הקולנוע שלה. כך יוכל הקהל לשבת בקולנוע, לראות מחוץ לסרטים גם את השידורים החשיבים בטלביזיה על אותו בד.

מחוץ לזה, אם 107 תחנות אינן יכולות לכסות הוצאות סרט הוליבדי, שונה הי



ג'ין פאוואל

שכתב סוכר עבה

דבר לגבי 2000 תחנות. ביחוד אם תצליח הוליבוד במאמצה הנוכחי לקצץ בהוצאות על ידי הורדת שכר הכוכבים, המפיקים והבמאים, המרוויחים עתה סכומים של ארבע ספרות בשבוע.

סרטים

לאם אהבה - לבת תהילה

אבל מה לקהל? קומדיה מוסיקאלית רבת צבע ורעש ומועצת ענין, על רקע דרום אמריקאי, עם עלילה המזכירה את המחזה הסובייטי והילד איננו שהוצג לפני שנים אחדות על ידי "אהל".

נאנסי (ג'ין פאוואל), נערה צעירה השוהית להיות שחקנית גדולה כאמה (אן סותרן) וסבה (לואי קאלהרן), מקבלת תפקיד חשוב במחזה. בורכה לנופש ל"דרום אמריקה, היא חוזרת על התפקיד על

סיפון האניה, אנשים השומעים אותה מאמינים שהיא דמות מן המחזה, מצפה למפגש שאינו הוא איל-קפה גדול (בארי סאליבאן) המנסה לחזר אחריה, הנבון בשמעו שהיא עומדת להיות אם. עלילה כוזבת, אף אם יעשו אותה בשכ"בה העבה ביותר של סוכר הוליבדי ריקודי-מוסיקאלי, מעמידה את הסרט כר"לו בסכנה. במקרה זה, גם סוכר המעטה דליל: ריקודים ושירים חטרי חן, למרות (ואולי בגלל) הופעתה הדינאמית של כרמן מירנדה.

"ראיתי את ברלין"

תשעה חדשים הכין הבמאי-הסרטיאי ג'ורג' (הפלא ברחוב 34) סיטון את ה"הסרטי ושלושה חדשים צילם, ברחובותיה של ברלין, את הסרט, המנסה להיות תעורר עובדתית על גשר האויר לברלין ושר"בירת המצור הסובייטי ויחד עם זה לספר סיפור אהבה הוליבדי.

רק שני שחקנים הוליבדיים בסרט (מונטגומרי קליפטי ופול דאלאס). כל השאר הם שחקנים גרמנים שגויסו ב"מקום. קליפטי הוא אמריקאי צעיר וטוב לב הנוהג בגרמנים בידדות מופרות. דאלאס הוא פרצוף אחי, שבוי מלחמה, לשעבר וזולל גרמנים מובהק. קליפטי נכ"וה ברותחים בפגשו צעירה גרמנית הר"צה להנשא לו בשל הפספורט האמריקאי שלו. בעוד שדאלאס מחזיק אהובה שהוא בז לה ומדאג אותה, המתגלית בסופו של דבר כדימוקראטית לא פחות טובה ממנו.

אם אין הסרט מוצלח במאה אחוז, לא אשמים בכך הבמאי סיטון, שעשה מלאכה יפה. ושחקניו המקצועיים והחובבים, אלא הנסיגה להכנים בסרט יותר משהוא יכול להכיל. הוא מדלג מנושא אל נושא, ולמרות קיצוצים מקומיים, הגו ארוך מדי.

"אנשים אמיצים"

אילו היו מציינים תרשים שיראה את היחס בין קומה טכנית לאיכות אמנותית בסרט הסובייטי, היה מתברר, בלי ספק, שבעוד שלפני שנים לא רבות היתה הרמה הטכנית של הסרט הרוסי ירודה, הוא עמד, במקרים רבים, בראש אמנות הסרט בעולם. עתה יראה התרשים תמונה הפוכה: טכניקה מעולה, צבעים מצוינים, עבודת מצלמה ועריכה טובים מצד אחד, אך מאידך: אפס מוחלט מבחינה אמנונית.

אנשים אמיצים אינו נופל מסרטים ה"ליבדויים רבים המטפלים בטוסים: אותה נאיביות ילדותית, רמה שכלית של ילדים, עלילה חסרת שחר ומגוונת. כאן: מרגל נאצי בקרב מגדלי סוסים, המתגלה עקב יחסו הבלתי אנושי לסוס.

יתכן שסרט כזה מסוגל לעשות רושם על הצופים בברית המועצות, עלול לחשוב מישוה. אבל פה בארץ הדרישות הן אחרות. בהרבה יותר גבוהות.

טעות: הסרט מלהיב את צופיו, לא עקב העלילה שבו, אלא בגלל העלילה הקאובוית. כשם שהלהיב כל סרט הוליבדי דומה. מבחינה זו הסרט מוצלח ביותר, הוא השכיל לחקות את הוליבוד. אבל לא לזאת פיללו מן הקולנוע הסרבייטי שטופח בידיהם של איינושטיין פור דובקין וחבריהם.

"בשירה חיים יפים"

בהונגריה, שם הופק הסרט, החיים נפלאים באמת. פשוטים בתכלית הפשטות. הלבן לבן כשלה. השחור שחור כזפת. טוב לשיר במקלה. זה מפתח את ההכרה החברתית של האדם. אולם טוב עוד יותר לשיר את השירים הנכונים. הם מביאים לו, לאדם, את ברכת הפמלה מאד לשיר את השירים הלא-נכונים — שירים עצובים, פורמליסטיים, גיא. הם קשורים קשר הדוק עם הבניה במעמד הפועלים, קונספירציה ופשע פלילי.

בסך הכל, בשירה חיים יפים הוא סרט תעמולה. אין פרוש הדבר שהוא סרט רע. אורבא. המשחק טוב, הבמאי טוב ומשעשע. תמונות האהבה היפות, רבות הטעם, יכולות לפאר את אמנות הקולנוע הטובה ביותר באירופה (הוליבוד אינה יכולה להתחרות).

הסרט, שהוצג ע"י השגרירות ההונגרית לצבור מובחר בקולנוע שדרות בתל אביב נתקבל במחאות כפיים לבביות. בין מוחאי הכף: משה סנדר, תופק טובי ו...בכור שיטריט.

מלחמה סופו של פלמ"חני

באמצע יוני 1940, כשצפת עמדה על נפשה מול הפולשים הנאצים, נכנס מת' נדב-טירון למשרדו של הקצין הרפואי של הצבא הבריטי בקהיר, ביקש להיבדק. הרופא הצעיר העיף מבט באיש, לא יכול היה להסתיר חיוך של לגלוג. האדם היה מעל לגיל 40, שמנון, טיפוס-בורגני אופייני. אלא שבפיו היתה משאלה מוזהרת. בכנות משכנעת אמר לרופא: אדוני הקצין, זקן אני וחסר כושר גופני, אך רוצה אני להתגייס. ברור לי שאיני מסוגל לשום תפקיד מלבד לשבת באחד ממשרדי המטה. בכל זאת יש לי גאווה אישית. אנא, עשה נא חסד עם אדם זקן והוס על רגשותיו. רשום שמצב בריאותי א"א.

כעבור שבוע קיבל האיש, מצויד ב"תעודתו הרפואית, תפקיד של מפקד קרבי ביחידה ערבית-לובית של הצבא הבריטי. כעבור שנתיים כבר היה כינויו ידוע ברחבי העולם כולו, מעשיו הטביעו את חותמם לא רק על מלחמת-העולם השנייה, אלא גם על כל המלחמות שהתחוללו בעולם מאז — כולל את מלחמת-העצמאות הישראלית.

בלי בושא: הרפתקן: "פופסקי"
לא היה אידיאליסט. הוא לא התנדב ל-

בשלוש הביתה. במסעות אלה רכש לעצמו חוש מיוחד לנוף, ידיעה טובה בשפה הערבית (המצרית).
במקום סטירת לחי: בעיטה באחוריים: פופסקי לא היה הראשון שידע כי קל יותר לבעוט באחוריו של הצבא האויב, מאשר לסטור את פניו. את זאת כבר כתב סוֹרְצו, האינטרסנט הסניג, 500 שנה לפני לידת ישו. אלא שהבעיה הגדולה היא: כיצד להגיע אל אחוריו של האויב?
המלחמה המודרנית ידעה שתי דרכים: הפצצת דרכי האספקה של האויב מן האוויר, נחיתה על חוף האויב מאניות. הגרמנים הסיפו שיטה שלישית: צניחה מן האוויר. פופסקי "המציא" שיטה רביעית, גאונית בפשטותה: לעבור דרך קווי האויב.

אחר שהמציא את השיטה, המציא גם את המכשיר. פופסקי הוא ממציא הגיפ הקרבי — אביהם של שועלי-שמשון, חיות הנגב. מכיון שהיה חובב, שלא למד מעולם את תורת המלחמה, לא ראה כל צורך להשתמש בכלי-הנשק המקובלים. לכן החריש כמה גיפים, התקין על כל אחד מהם 2 מכונות-יריה בראונינג, מן הסוג המותקן על מטוסים. הגיפ לא היה משרוין. אולם בטחונו היה נעוץ במהירות ובכוח-האש העצומים. מצויד בכלים אלה עקף פופסקי את



גיפ קרבי של "שועלי שמשון", דפי מתכונת פופסקי
האבא שוא בולשיט

קווי הגרמנים והאיטלקים בלוב, חדר עמוק מאחורי חזיתם. לכאורה נראה הדבר מסורס. כן, אלא שפופסקי, שלא היה רומנטי ביותר, לא השלה את עצמו: כל אדם על גיפ, 500 ק"מ מאחורי חזית האויב, היה בטוח יותר בחייו מאשר אחרון החיילים הרגילים שחירפו נפשם בחזית, מול כנאי קים, תותחים ומרגמות.

"להפיץ אימה ותדהמה": כש"הגיע לשטח האיטלקי, המאוכלס בדוים סנוסיים, לא ביזבז זמנו. הוא הקים לעצמו "מפקדה", כרת בריתות עם השייכים, העמיד לאורך כבישי האספקה משמרות שהודיעו למפקדה בקאהיר על הכנות הגרמנים והאיטלקים, פוצץ בשלוחות נפש מחסנים עצומים של בוזין. כשתיפשוהו הגרמנים, כבדי התנועה, באזור אחד, כבר שהה באזור מרוחק, יצר

תווה ובוהו, בהתאם לפקודתו, "להפיץ בהלה ותדהמה". ההוצאות של הצלחות עצומות אלה היו זעירות, נפלו בהרבה מן ההוצאות של התקפה קטנה וחסרת-ערך אחת בחזית.

מעמדו בצבא הבריטי היה מפוקפק. פופסקי, שהיתה לו שגרה עמוקה לקצינים המשרדים, לא טרח לרוב לקבל אישורם לפעולותיו ולציוויו, ניצל את אי-הסדר ששרר במתנה השמיני בימי מפלותיו הגדולות בלוב. כשלא הגיש לאישור שם רשמי ליחידתו, נתן לה קצין בריטי שם גלגלני: "צבאו הפרטי של פופסקי". השם נדבק, אושר אח"כ רשמית. מאז נשאו אנשיו את ראשי-החיכות של השם הזה על שרוליהם.

המדים דהו בשמש: המפליא כי יותר במיבצעו האגותיים של פופסקי היתה פשטותם. כשקיבל על עצמו לשחרר שבויי-מלחמה ממתנה עצורים בדרגה, הרחק בעורף האויב, נקט בשיטה הפשוטה ביותר: הוא עצמו הלך לשם. הוא לא החליף אפילו את מדיו, מחשש שאחרת יתגלוהו הגרמנים במקרה שיתפס. כך הופיע ביום בהיר אחד ברחוב הראשי של דרנה, שהמה מרוב חיילים גרמניים ואיטלקיים, טייל לו להנאתו, לאור השמש, במדיו הבריטיים.

חשבונו של פופסקי: החיילים ששהו בדרגה היו אנשים קרביים, שמדיהם דהו בשמש המדבר, כך שלא נשאר הבדל רב בין צבע מדיהם וצבע מדיו שלו. כן היה בטוח שהאיטלקים יחשבוהו לגרמני, הגרמנים לאיטלקי. החשבון היה נכון כשהתגרה, בכוחה, בסוראי איטלקי, שפך עליו מבול של מלים שדמו לגרמניות, העיף הסוראי מבט של אימה בדרגות הקצין (הבריטיות), הסתלק.

פעם אחרת, כשנודע לו כי המפקד האיטלקי הוציא להורג בצורה אכזרית במיוחד את סוכניו הערביים, שם בחיבת הדואר של הגנרל מכתב, כתוב בכתב יד, חתום "המפקד הראשי, המפקדה הבריטית הקדומנית בקיריניקה". במכתב הודיע, "בשם ממשלת בריטניה", כי הגנרל יועמד לדין בתום המלחמה, כפושע מלחמה. התוצאה: ההוצאות-להורג פסקו. **בחיפוש: חור בחזית:** גישתו של פופסקי לחיי הצבא היתה אף היא בלתי-אדוקה ביותר. הלכת שהסיק מנסיונו הקרבי הניעו למאוס בבוולשיט ששלט בצבא האנגלי, כמו בכל צבא-קבע אחר. הוא האמין ביחסי ידידות וחברות הדדיות בין המפקד הקרבי ואנשיו. הבידור קרטיה האהובה כל כך על קציני העורף עוררה בו בחילה, החיים במועדוני-הקצינים בעורף היו לו לזר.

בה בשעה שהגרמנים והאנגלים דבקו בשיטות שלמדו בימי שלום, חיפשו בקדחת תגות אחרי אמצעים חדשים. פעם הודרך את אנשיו לפעולה מוטסת, ניסה להעביר את הגיפים בדאונים מעבר לקווי האויב. פעם אחרת ניסה לבצע אותה פעולה בעזרת סירות-נחיתה משוריינות. אולם יסוד שיטתו נשאר, בכל זאת, האמצעי הפשוט ביותר. גילוי חור בחזית האויב, הסתננות דרכו תוך ניצול החשכה — איתה שיטה שרכשה, כעבור כמה שנים, שם עולמי ליחידות-הגיפים הישראליות במלחמת 1948.

* שיטת ההוצאה להורג שהייתה מקור בלתי אצל האיטלקיים: תלית האדם בוו של מתכת, שנתקעה לתוך לסט. הקרבן מת מהלם.



ולאדמיר ("פופסקי") פניאקוף
האשה היתה משעממת

המגור אהב קוניאק: כשנכנע בדוליו באיטליה, היה פופסקי הראשון שדהר צפונה, לקדם את פני הגרמנים. כשם שניהל פעם מו"מ פרטי עם השייכים הלוביים, "בשם הוד מלכותו, מלך בריטניה", ניהל עתה מו"מ עם גנרלים ואימירלים איטלקיים. (באיטלקיהו להגן בכמה תריסרי אנשיו) על יחידותיהם (שמנו אלפים) מפני הגרמנים, זוממי הנקם.

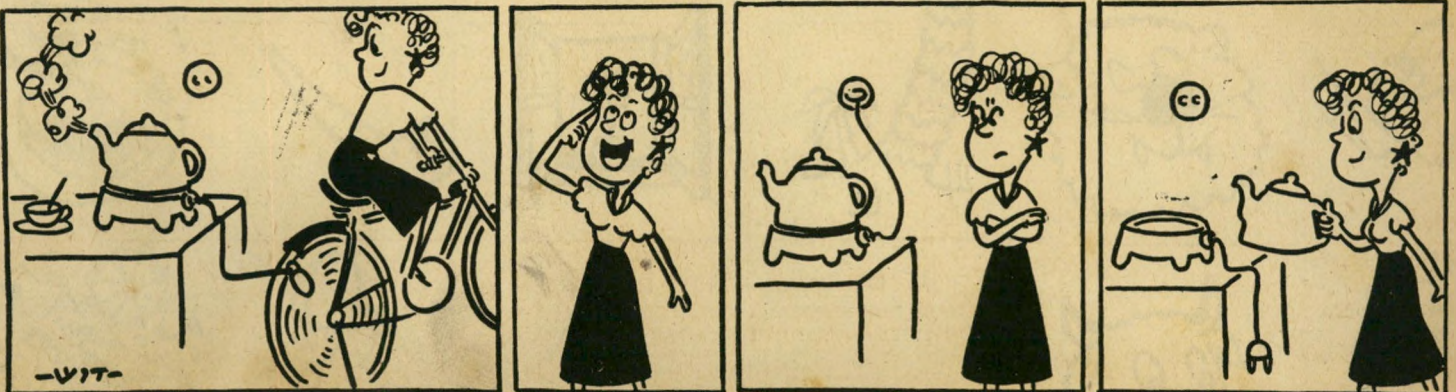
ימיו בעורף הגרמנים באיטליה היו, אולי, המאושרים ביותר. כאן לא עמד לרשותו המדבר הלובי, שאפשר להופיע מתוכו ולחזור אליו. בתנאי חזית רגילים ניתנה לו ההזדמנות להוכיח את חזיתו: חדר מאות קילומטרים לעומק, אסף מסיבינו כנופיות של פרטיזנים, תקף גרמנים נדהמים שנסו בבהלה מפני האיום המדומה.

כשקיבל פקודה לאסוף אינפורמציה על היערכות הגרמנים באזור ערפי מסוים, נקט שוב בדרך הפשוטה ביותר. הוא נטל לידיו את שפופרת הטלפון, התקשר עם מגור גרמני, הבטיח (באיטלקיהו מהולה בגרמנית) למכור לו ארגז של בקבוקי קוניאק גנוב. הגרמני הסכים בשמחה. בלילה הופיע פופסקי, כמדובר, בגיפ האמריקאי שלו ובמדיו הבריטיים, בלב המחנה הגרמני, נכנס למשרדו של המגור המסכן, הוציאו מכלל פעולה ע"י מכה בראשו, אסף משלחנו את כל הגיירות והחשובים, חזר לגיפ והסתלק. כאית פרידה תקע לידיו של השומר הגרמני שעמד לפני המפקדה, חפיסה של סיגירות בריטיות. כשהרגישו הגרמנים שמשוהו אינו כשורה, כבר נעלם פופסקי, טלגרף את ידיעותיו למפקדה הבריטית.

אדם המכונה פופסקי: משנס-תימה המלחמה, לצערו הרב של פופסקי, היה בדרגת לפטנט-קולונל (סגן אלוף), דרגה שהיא גבוהה מאד בצבא הבריטי. על חזוהו נשא שתי אותות מפוארים: הצלב הצבאי ואות השרות המצויין. אולם כשחזרה אפרוריות השלום דעך גורו. פופסקי נעלם כלעומת שבא. ספרו, שהיה מעניין כשלעצמו, היה רחוק מרמז על הגאונות של ספר קודמו, לורנס איש ערב. שמו נשכח במהרה.

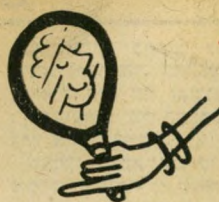
רק לפני ימים מעטים נזכרו בו שוב מעריציו: בעתון הופיעה ידיעה קצרה שחלאדמיר פניאקוף, המכונה פופסקי, נפטר.

מצפצפת על חברת החשמל

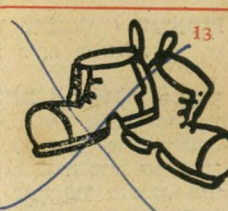
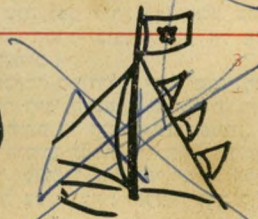




כאן

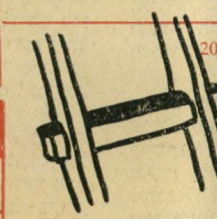


כאן

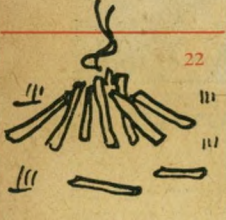
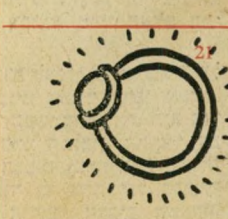


10.000

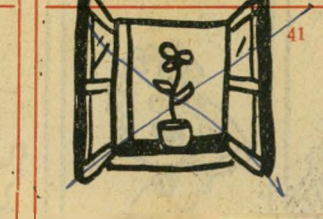
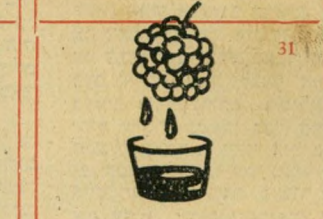
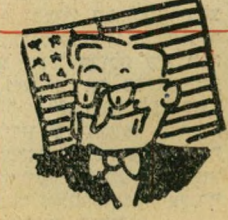
7	6	5	4	3	2	1
11	10	9	8	7	6	5
16	15	14	13	12	11	10
20	19	18	17	16	15	14
23	22	21	20	19	18	17
28	27	26	25	24	23	22
34	33	32	31	30	29	28
38	37	36	35	34	33	32
42	41	40	39	38	37	36
46	45	44	43	42	41	40



7	6	5	4	3	2	1
11	10	9	8	7	6	5
16	15	14	13	12	11	10
20	19	18	17	16	15	14
23	22	21	20	19	18	17
28	27	26	25	24	23	22
34	33	32	31	30	29	28
38	37	36	35	34	33	32
42	41	40	39	38	37	36
46	45	44	43	42	41	40



7	6	5	4	3	2	1
11	10	9	8	7	6	5
16	15	14	13	12	11	10
20	19	18	17	16	15	14
23	22	21	20	19	18	17
28	27	26	25	24	23	22
34	33	32	31	30	29	28
38	37	36	35	34	33	32
42	41	40	39	38	37	36
46	45	44	43	42	41	40



תלוש תשבץ מצויר מס. 3:
העזק את תשובותיך ושלוך למערכת העיתון
הזה. ת. ד. 136, ת"א בציון "תשבץ מצויר" על
המעטפה. צרף תלוש זה.
בין פותרי התשבץ, אשר מעטפתם תשא חתימה
דואר של לא מאוחר מיום 21.6.51, תוגרל סיסה
לאלת ושוב, ו5 פרסי ספרים.
השם:

